

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' — ΕΤΟΣ 30ον ΑΘΗΝΑΙ 15—31 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1916 ΤΑΡΙΘ. 1090

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΔΙΕ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΑΡΙΘ. 1090

15-31 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1916

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ: Αι γυναίκες και η πολιτική (κ. Κ. Παροέν). — Τα μικρά και ο πατριωτικός σύνδεσμος (κ. Κ. Παροέν). — Από την Θερινήν Ζώνη (κ. Κ. Παροέν). — Η φιλοσοφία και ο εμφύλιος πόλεμος. — Ο άνδρας μου. — Τι πρέπει να διδάσκη το Σχολείον (κ. Λουΐζης Λορστέν). — Ονόματα προνομίουχα. — Το άσπρο τριαντάφυλλο. — Το Έλληνικόν διήγημα (κ. Κ. Παλαμά). — Την αύγή με τή δροσούλα. — (κ. Εύτ. Αλεβιζάτου. — Βουλιαγμένη. — Νοικοκυριό και κουζίνα

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΡΙΑ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ: ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'. — ΕΤΟΣ 29^{ον}

Αντίτιμον έτησίας έγγραφής δια τή εσωτερικών... Φρ. 10
δια τή εξωτερικών... Φρ. 13

ΓΡΑΦΕΙΑ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

Όδός Γ', Σεπτεμβρίου 2

Παρατηρήσεις επί τής αποστολής τής Έφημερίδος γίνονται δεκταί μόνον έντός ενός μηνός.

Έκαστον τεύχος τιμάται 1 δραχ.

Τά αποστελλόμενα προς δημοσίευσιν χειρόγραφα πρέπει να φέρουν τήν ύπογραφήν του αποστέλλοντος και να είναι καθαρογραμμένα.

Πάσα αίτησις προς έγγραφήν συνοδεύεται υπό του αντίτιμου εις τραπεζικήν ή ταχυδρομικήν έπιταγήν ή και εις τοκομερίδια.

Αί συνδρομαί άρχονται από 1 Ιανουαρίου και είναι έτήσιοι.

Τά μη δημοσιευόμενα χειρόγραφα δέν επιστρέφονται.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ ΣΩΜΑΤΑ

Θέλετε τή τέκνα σας και ιδίως αί νεαράί κόραι σας ν' αποκτήσουν σώμα καλλιτεχνικόν και άγαλαματώδες; Δέν έχετε να κάμετε άλλο παρά να προμηθευθήτε από τή

NEON ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ

Γ. ΡΕΒΕΛΑΚΗ

Όδός Αιόλου 66

ΕΝΑ ΕΙΔΙΚΟΝ ΣΤΗΘΟΔΕΣΜΟΝ

δια τού όποιου τά ΚΥΡΤΑ ΣΩΜΑΤΑ γίνονται εύθυτενέστατα και καλλιτεχνικώτατα.

Τή γνωστόν Φαρμακείον του κ. Γ. ΡΕΒΕΛΑΚΗ.

COSTUMES TAILLEURS

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΛΕΟΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

Ράπτης τής Α. Μ. τής Βασιλίσσης Σοφίας και τής Α. Β. Υ. τής

Πριγκηπίσσης Έλένης.

ΣΤΑΔΙΟΥ 24

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ: ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' ΕΤΟΣ 30^{ον} | ΑΘΗΝΑΙ 15-31 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1916 | ΑΡΙΘΜΟΣ 1090

ΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΚΑΙ Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Β'

Κάποτε εις ένα Συνέδριον, εις τή όποιον ειχα παρευρεθή εις τή Παρίσι, ό Πρόεδρος αυτού κ. Ιούλιος Σίμων, ό σοφώτατος μεταξύ των σοφών του παρελθόντος αιώνος μου ειχεν ειπει εις μίαν φιλικήν πρόσκλησιν εις τή σπίτι του:

« Σεις αί σημαιοφόροι των νέων ιδεών εις τās μικράς χώρας σας, προσέξατε πολύ εις τή ζήτημα τής καλλιέργειας των ιδεών αυτών εις τās γυναίκας του τόπου σας. Μή λησμονήσετε ποτέ ότι ή πολιτική όσον είναι τή μεγαλύτερον, τή ευγενέστερον και τή δυσκολώτερον πράγμα του κόσμου, είναι συγχρόνως και τή πλέον βρώμικο και τή πλέον φαύλο και διεφθαρμένο. Η πολιτική έπρεπε γάρ είναι μία θεότης ή όποία να ύψώνεται εις βάθρον από διαφανή μονόκρυστον κρύσταλλον, τόν όποιον καμμία να μη σιάζη κηλίς, κανέν να μη θαμβώνη ύποπτον και σκοτεινόν στιγμή.

« Δυστυχώς ή πολιτική δέν ύψώνεται εις κανένα βάθρον, αλλά στέκει άφύλακτη και έκτεθειμένη μέσα εις τούς πέντε δρόμους. Έκει δέχεται όλες τής λάσπες και όλες τής βρώμης και όλην τήν μολυσματικήν άποπνοήν των μάλλον ύπόπτων ανθρώπων του κόσμου. Και μετεμφισμένη, άγνωρίστη, συχνά έκθακχευομένη και συχνότερα έμπορευομένη, αντί να έξυψώνη και να έξαγνίξη, διαφθείρει και καταστρέφει.

« Μόνον τότε να κηρυχθήτε ύπέρ τής πολιτικής των γυναικών του τόπου σας όταν πεισθήτε

ότι ή ανάπτυξις και ή μόρφωσις των θα είναι τιαύτη, ώστε ή επέμβασίς των να συντελέση εις έξαγνισμόν και καθαρμόν και έξύψωσιν του πολιτικού περιβάλλοντος του τόπου των».

Αυτός είναι και αυτός πρέπει να είναι ό προορισμός τής γυναικός εις τήν πολιτικήν. Με τήν έμφυτον ψυχικήν της άγνότητα και με ύπομονήν και έγκαρτέρησιν να συντελέση όπως ή πολιτική του τόπου της έξαρθή εις ύψος ευγενικής και ειλικρινείας.

Με τήν λεπτήν άθρότητα, ή όποία τήν χαρακτηρίζει να ένσπείρη γύρω της νέα ήθη πολιτικής ευπρεπείας, ευσυνειδησίας και ειλικρινείας, έφόδια άπαραίτητα εις τήν πολιτική άνατροφήν των λαών. Οί λαοί, οί όποιοί άνήλθαν πρώτοι εις τή ύψος τής περιωπής αυτής είναι οί Βόρειοι και μετ' αυτους οί Αμερικανοί.

Εις τήν Νορβηγίαν, όπου αί γυναίκες ήδη πρό τεσσάρων έτων απέκτησαν τή δικαίωμα τής πολιτικής ψήφου έπέφεραν μίαν τιαύτην μεταβολήν εις τās εργασίας του κοινοβουλίου, ώστε να προκαλέσουν τόν θαυμασμόν και των αντιθέτων των άκόμη.

Πολλάκις συνέδη άνδρας και γυναίκα ή αδελφός και αδελφή να έχουν αντιθέτους πολιτικές ιδέας και να άνήκουν εις αντίθετα κόμματα. Τουτό δέν τούς έμπόδιζε να πηγαίνουν με τή χέρι εις τή χέρι εις τόν τόπον τής ψηφοφορίας, δια να ψηφίση ό καθείς τούς φίλους του και ό άνδρας βουλευτής να οδηγή τήν βουλευτήν γυναίκα του ή αδελφήν του εις τήν σειράν των αντιθέτων βάρων του Κοινοβουλίου

και να συζητηθούν τὰς γνώμας των δημοσίων και να καταψηφίζονται αὐτάς, χωρίς καμμίαν δυσσέβειαν και καμμίαν ἐμπάθειαν.

Κανὲν ἀπὸ τὰ νομοσχέδια τῆς μεταρρυθμίσεως τῆς ἐκπαιδεύσεως, τῆς προστασίας τῶν παιδιῶν, τῆς μεταρρυθμίσεως τῆς ποινικῆς δικαιοσύνης, τὰ ὅποια ὑπέβαλαν γυναῖκες, δὲν ἐπολεμήθη ἀπὸ ἀντιθέτου κόμματος πολιτευτῶν. Τὰ νομοσχέδια αὐτὰ ἐψηφίσθησαν ἀπὸ ὅλα ἀδιακρίτως τὰ μέλη τοῦ κοινοβουλίου.

Ποῖα μεγαλητέρα ἐνδείξεις τῆς πολιτικῆς ἐπιτυχίας τῶν τριάντα πέντε αὐτῶν γυναικῶν βουλευτῶν; Ποῖα μεγαλητέρα πιστοποιήσεις τῆς ἐξημερωτικῆς και ἐξευγενιστικῆς ἐπιδράσεώς των εἰς τὰ πολιτικά ἔθνη;

Βεβαίως ὁ χαρακτήρ, ἡ ἰδιοσυγκρασία και τὸ θερμὸν αἷμα τῶν μεσημβρινῶν πρέπει νὰ ληφθῆ ὑπ' ὄψιν εἰς τὴν σύγκρισιν μεταξὺ τῆς παρασκηνιακῆς πολιτικῆς τῶν ἰδικῶν μας γυναικῶν και τῶν ἐπισήμων πολιτευτῶν τῶν βορείων. Ἀλλὰ μαζὶ μὲ αὐτὸ πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι ἡ πολιτικὴ ἀνατροφή ὑστερεῖ πολὺ εἰς τὸν τόπον μας και ὅτι τὸ πολιτικὸν περιβάλλον ὑπῆρξε κακὸν σχολεῖον διὰ τὰς γυναικας ἀκριβῶς, αἱ ὅποια ἐκηρύχθησαν και κηρύσσονται ἐχθραὶ ἀμειλικτοὶ τοῦ γυναικείου ζητήματος.

Προκειμένου νὰ ἀσχοληθοῦν σοβαρὰ μὲ τὴν μελέτην και τὴν ἔρευναν ἰδεῶν προόδου ἐκπολιτιστικῆς, προόδου μορφωτικῆς, προόδου οἰκοομικῆς, προόδου μὲ μίαν λέξιν ἐξανθρωπιστικῆς κρίνονται μόνον τῶν ἀκατάλληλοι. κηρύσσονται ἀναρμόδιοι διότι δὲν εἶναι ἰδική των δουλειά, διότι ἔχουν τὸ σπῆτι των και δὲν ἀδειάζουν. Καὶ ἐπαναπαύονται ἐπὶ τῆς ἀνδρικῆς ἀποκλειστικῆς ἀναμίξεως και ἐνεργείας και ἀποφάσεως εἰς ὅλα.

Προκειμένου ὅμως νὰ ἐξυπηρετήσουν τοῦτο ἢ ἐκεῖνο τὸ πολιτικὸν κόμμα γίνονται ἀπὸ τῆς μῆς στιγμῆς εἰς τὴν ἄλλην σοφαί, πάνσοφοι, βήτορες, πολιτειολόγοι, κομματάρχαι, προπαγανδίστριαι και ὅτι ἄλλο θέλετε.

Και μὲ φανατισμὸν τοιοῦτον, ὥστε νὰ λησμονοῦν ὅτι ἡ εὐπρέπεια εἰς τὴν πολιτικὴν, ὅπως και εἰς τὰ ἄλλα σημεῖα τῆς ζωῆς ἀποτελεῖ τὸ πρῶτον στοιχεῖον τῆς γυναικείας ἀνατροφῆς και εἶναι τὸ καλλίτερον μέσον και τῆς ὑπερασπίσεώς μας και τῆς ἐπιβολῆς, ἐνίοτε τῶν λογικῶν ἐπιχειρημάτων μας.

Σύμβολον τῆς γυναικὸς εἰς τὴν πολιτικὴν πρέπει νὰ εἶναι ἡ εὐπρέπεια πρῶτον και ἔπειτα ἡ μετριοπάθεια.

Κ. ΠΑΡΡΕΝ.

ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ Ο ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΟΣ ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ

Μικρά, μικρά ἀπὸ τριῶν ἕως ἑξ ἑτῶν, μὲ τῆς ὁμοιόμορφες και καινούριες ποδιτσες των, ὅλα παστρικά πλυμένα και κτενισμένα, μερικὰ και μὲ μπουκλίτσες δεμένες μὲ χρωματιστὲς κορδέλες, χωρισμένα εἰς τρία εὐρύχωρα και φωτεινὰ δωμάτια ἐώρταζαν μεγάλην ἐορτήν.

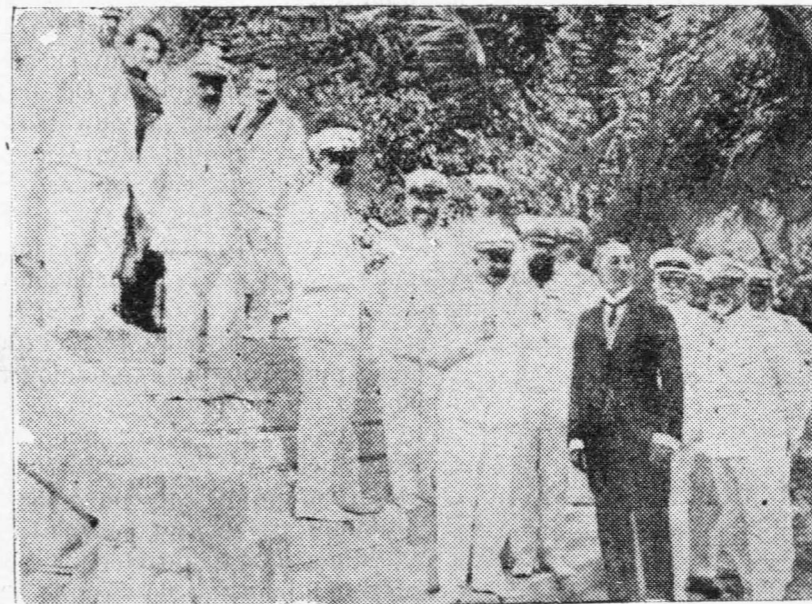
Αὐτὸ ἐγίνετο κάτω ἀπὸ μίαν στέγην παλαιῆς ἐκκλησίας, τοῦ Ἁγίου Νικολάου τῶν Πευκακίων, ἡ ὁποία ἀφοῦ ἐκτίσθη τὸ νέον Βυζαντινὸν κτίριον τοῦ ναοῦ ἐγκατελείφθη ἐρειπιώδης, παραμελημένη. Κάθε ἄλλο παρὰ ἐμπνέουσα τὸν σεβασμὸν τῶν παλαιῶν οἰκῶν τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Πατριωτικὸς Σύνδεσμος μεταξὺ τοῦ ποικιλομόρφου και εὐεργετικοῦ προγράμματός του περιλαμβάνει και τὴν ἴδρυσιν νηπιοτροφείων και βρεφοτροφείων. Διὰ τὰς μητέρας τοῦ λαοῦ, τὰς γυναῖκας τῶν ἐργατικῶν τάξεων, αἱ ὁποῖαι εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ ἐργάζονται ἐκτὸς τοῦ σπιτιοῦ τὰ ἄσυλα αὐτὰ τῶν μικρῶν εἶναι εὐεργετικώτατα. Ἡ μητέρα ὀδηγεῖ τὸ παιδάκι τῆς ἐκεῖ εἰς τὰς ἐπτὰ τὸ πρῶν και ἔρχεται νὰ τὸ πάρῃ εἰς τὰς ἐπτὰ τὸ βράδυ. Ὁ δρόμος και ἡ αὐλὴ μὲ περιβάλλον καταστρεπτικὸν διὰ τὰ μικρὰ ἦσαν τὸ σχολεῖον ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐδιδάσκοντο ἡ ὑγεία των ἡ σωματικὴ και ἡ ψυχικὴ.

Μὲ τὴν ἴδρυσιν τῶν βρεφοτροφείων και νηπιοτροφείων ὁ Πατριωτικὸς Σύνδεσμος κλείει τὸ στάδιον τῆς μόλυνσεως και διαφθορᾶς τῶν μικρῶν, τοὺς ἐξασφαλίζει διαιταν ὑγιεινὴν, τροφὴν θρεπτικὴν, ἀέρα καθαρὸν και θέτει θεμέλια ἀνατροφῆς μὲ ἀρχὰς ἐξόχως μορφωτικᾶς.

Ἡ Α. Μ. ἡ Βασίλισσα, Ἡ Ἰσπανικὴ Πρόεδρος τοῦ Συνδέσμου, τῆς ὁποίας ἡ στοργικὴ προσοχὴ πρὸ εἰκοσιπενταετίας ὅλης ἐστράφη εἰς τὰ μικρὰ διὰ τῆς ἰδρύσεως τοῦ πρῶτου παιδικοῦ νοσοκομείου, εὐθὺς ἀπὸ τῆς συστάσεως τοῦ Συνδέσμου εἰργάσθη πρὸς καταρτισμὸν τοῦ τμήματος αὐτοῦ, και εἰς τὰς ἐπαρχίας και εἰς τὴν πρωτεύουσαν.

Ἡ Κέρκυρα πρῶτη και μετ' αὐτὴν αἱ Πάτραι ἔχουν ἤδη πρὸ ἔτους τὰ νηπιοτροφεία των. Εἰς τῆς Κερκύρας γίνονται δεκτὰ και βρέφη κατὰ μέγα δὲ μέρος ἡ ἴδρυσιν και λειτουργίαν του ἐγείνει διὰ προσωπικῶν δωρεῶν τῆς Α. Μεγαλειότη-

Ὁ ναύαρχος Φουρνὲ και τὸ ἐπιτελεῖον του.

τος, εἰς τὰς ὁποίας και ὁ Σύνδεσμος και τὰ μέλη τοῦ Παραρτήματος Κερκύρας προσήλθον ἐπίκουροι.

Εἰς τὰς Πάτραις τὸ ἐπιτυχεστὸν ἐργασθὲν Τμήμα εἶναι τῶν νηπιοτροφείων. Ἡ Πρόεδρος αὐτοῦ κ. Κρινῶ Λυμπεροπούλου μετὰ τῶν κυριῶν τοῦ Τμήματος τῆς κατῳρθωσαν διὰ συνεισφορῶν μεταξὺ των νὰ ἐπιπλώσουν τὸ νηπιοτροφεῖον των και νὰ ἐνδύσουν και θρέψουν τὰ μικρὰ, τὰ ὅποια κατὰ τὸ πλεῖστον, ἦσαν και παιδιὰ ἐπιστράτων.

Αἱ Ἀθηναὶ ἀπασχολημένοι μὲ τὸ πλῆθος τῶν οἰκογενειῶν τῶν ἐπιστράτων και μὲ τὴν θεραπεία τῶν πολλαπλῶν αὐτῶν ἀναγκῶν ἠσχολήθησαν κατὰ τὸ λῆξαν ἔτος εἰς ἐξέυρεσιν στέγης καταλλήλου. Πράγμα ἀρκετὰ δύσκολον, προκειμένου νὰ οἰκονομηθῆ τὸ ἐνοίκιον.

Ἡ κ. Ἐδλα Νάζου, ἀναπληροῦσα ὡς ἀντιπρόεδρος τὴν ἀσθενοῦσαν τότε ἀοίδιμον Αἰκ. Λασκαρίδου, τὴν μητέρα αὐτῆς τῶν ἐν Ἑλλάδι νηπιαγωγείων, ἐκίνησε κάθε λίθον ἔτρεξεν, ἐμόχθησεν, ἠγωνίσθη μέχρις οὔ κατῳρθωσε νὰ παραχωρηθῆ ὁ παλαιὸς ναὸς και νὰ ἐπισκευασθῆ εἰς τὸν ὅσον ὥστε νὰ παρουσιασθῆ τόσον εὐπρόσωπος.

Τὸ πράσινο και τὸ λευκὸ τὰ χρώματα αὐτὰ τῆς φιλανθρωπικῆς σημαίας τῆς Α. Μεγαλειότητος εἰς ὅλα τὰ ὑπ' Αὐτὴν ἰδρύματα, δίδουν κάτι τὸ νέον, τὸ φρέσκο, τὸ ὅλο ζωὴν και ἐλπίδα και εἰς τὸ Νηπιοτροφεῖον τοῦ Ἁγίου Νικολάου.

Αἱ κυραὶ τοῦ Προεδρείου, ὄλαι νέαι, μὲ Πρόεδρον τὴν κ. Εἰρήνην Λασκαρίδου Χαριτάτου, ἀντιπρόεδρον τὴν κ. Ἐδλαν Νάζου, γραμματέα τὴν δα Λίαν Λάμπρου, ταμίαν τὴν κ. Φαίδραν Λιάμπου και συμβούλους τὰς κ. κ. Κυριακίδου και Μαλάμου και μὲ βοηθητικὰ μέλη τὰς κ. κ. Σπυλιώτου, Κριεζῆ και τὴν δα Βελεγγῆ, ἀνέλαβον τὸ ὄραϊον ἔργον μὲ ἐνθουσιασμὸν.

Ἡ ἐκλογὴ εἶναι ἀπὸ τὰς ἐπιτυχεστέραις. Προκειμένου περὶ νηπίων, μόνον αἱ νέαι κυραὶ αἰσθάνονται τὴν ψυχολογίαν των, ἐννοοῦν τὸν τρόπον τῆς ἀντιλήψεώς των, κατορθώνουν νὰ γίνωνται παιδιὰ και μητέρες μαζὶν και νὰ ἐξασφαλίζουν εἰς τὰ μικρὰ τὴν χαρὰν τοῦ μπτροκοῦ σπιτιοῦ, τὸ ὁποῖον ὅσο πτωχικὸν και ἀν εἶναι, ὅμως εἶναι πάντα ἡ θερμὴ φωνὴ τῆς μπτροκῆς στοργῆς και ἀγάπης.

Ἀκόμη και αἱ νηπιτρόφοι εἶναι νεώταται και συμπαθέσταται. Καὶ κάτω ἀπὸ τὸ ὁμοιόμορφον ἐνδυμα μὲ τὴν συμβολικὴν

λευκότητα δίδουν εύθως άμέσως ένα τόνον χαράς και φρεσκάδας που θα έξημερόνη και θα τιθασεύει και τας πλέον άνυποτάκτους παιδικάς φύσεις.

Βεβαίως ο παλαιός ναός, ο άνακαινισθείς και άναγεννηθείς ο όποιος έώρταζε προχθές τα έγκαίνια της παιδικής άναπλάσεως μένει και σήμερα, περισσότερο ίσως από άλλοτε, οίκος του Θεού, άφου ή αγάπη, ή φιλανθρωπία και ο άλλρουϊσμός, τα σύμβολα αυτά της θρησκείας του Χριστού στεγάζονται, εις την εύγενεστέραν των εκδήλωσιν, υπό την στέγην του.

ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΘΕΡΙΝΗΝ ΖΩΗΝ

Δ'.

Έως τώρα έπιστεύετο ότι εις τα λουτρά και τας θερινάς συγκεντρώσεις διοργανώ-νετο ένα είδος νυφοπαζάρου. Η μητέρες με την πρόφασιν των λουτρών έσυντροφεύοντο εις τας καλοκαιρινάς έξοχάς και από τα κορίτιά των, με την κρυφήν έλπίδα τυ-χηρών συναντήσεων και εύκόλων γνωρι-μίων, όπως συμβαίνει εις την ζωήν των ξενοδοχείων.

Συχνά πραγματικώς έκυφορήθησαν συμπάθειαι και αισθηματικά με τας γνω-ριμίας αυτές, και ο χορός του Ήσαϊά εύ-τυχής ή όχι έφερε το ποθητόν αποτέλεσμα μιας άποκαταστάσεως.

Φέτος κατά παράδοξον σύμπτωσιν οι όροι άνεστράφησαν, τουλάχιστον κατά τας σαράντα ημέρας της θερινής μας διαμο-νής. Είτε διότι ή θηλυκή νεολαία ήσαν κοριτσάκια από δέκα πέντε έως είκοσι έτών, ηλικία πολύ νέα δι' ύποψηφίότητα γάμου, είτε δι' άλλους λόγους το νυφο-πάζαρο μετετράπη εις γαμβροπάζαρο με κυνήγι εις προίκας πρώτης γραμμής.

Όχι βέβαια από μέρους των νέων νταν-τίνων, δι' αυτούς όποιους έγράψαμεν. Άλλ' από κυρίους μεστωμένους, οι όποιοι, αν δέν είχαν άκόμη άποστρατευθή από τας τάξεις των γαμβρών, όμως εύρίσκοντο εις τα σύνορα του γεροντοπαλνκαρισμού. Τα πολύφερνα κορίτσια είχαν ύποστη έφόδους και πολιορκίαν ένοχλητικήν μέχρις άδια-κρισίας. Και ήσαν τρία τέσσαρα άπολύτως πολύφερνα. Η διάδοσις άνέβαζεν εις εκα-τοντάδας χιλιάδων δραχμών τας προίκας

των. Έπειδή δέ με τον Πακτυλόν του χρυ-σοῦ, που κυκλοφορεί τελευταίως εις την Ελλάδα, αι εκατοντάδες χιλιάδων από στόματος στόμα γίνονται εκατομμύρια, αι έπίδοξοι νύμφαι έξούσαν ως κάτω από όλό-χρυσον νεφέλωμα, άκόμη και όσαι δέν είχαν άποσπασθή έντελώς από τας σχέσεις των με της κούκλες και με το σχοινάκι.

Γύρω των ένα είδος λατρείας, κάτι πα-ρόμοιον με ό,τι είχαν αισθανθή οι Έβραίοι όταν κατά την άπουσίαν του Μωϋσέως ο άδελφός του έστησεν εις κεντρικόν μέρος ένα χρυσό μοσχάρι, το όποιον τους συνε-κράτει εις εύλαβή λατρείαν.

Έμμορφα ή όχι τα χρυσομένα κορίτσια ήλέκτριζαν με την απλήν εμφάνισιν των τους ύποψηφίους γαμβρούς. Κάθε ύπόνοια έπιθυμίας των έμαντεύετο και ένας συνα-γωνισμός άρκετά άστείος, με μικροπονη-ρίες που δύσκολα θα της έφαντάζετο κα-νείς δι' άνδρας της ηλικίας των, ήτο τα-κτικά εις την ήμερσίαν αλλά και την βραδεινήν διάταξιν.

Διότι εις τα λουτρά οι άνθρωποι βλέπον-ται συνομιλούν και διασκεδάζουν την νύ-κτα μάλλον παρά την ήμέραν. Αι πρωίναί ώραι για τον κόσμον μάλιστα τον εις που ξυπνά συνήθως εις τας δέκα, περνούν με τους καφέδες εις τα δωμάτια, με το λου-τρό θερμό ή θαλάσσιο και με το μεσημε-ριανό πρόγευμα.

Μόνον μετά την μίαν γίνεται κάποια συγκέντρωσις εις της μεγάλης σάλης για τον καφέ, μέχρι της ώρας της άπογευμα-τινής άναπαύσεως. Ένα μπριδζ ή ένα πόκερ, οργανώνεται από τους πειό φανα-τικούς παίκτας, ενώ οι άλλοι φιλικοί κύ-κλοι σκορπισμένοι έδώ κ' εκεί ξεδιπλώνουν την πετσέτα, κάποτε δέ και το τραπεζομά-νδυλο της κακογλωσσισίας.

Παρακολουθούσα από την γωνιά μου την συνειθισμένη μεταξύ μιάς άνοικτής πόρτας χωρίς ήλιο και ενός παραθύρου τους κύκλους των πλουσιών κοριτσιών και των ύποψηφίων γαμβρών. Ξεχωριστήν έντύπωσιν μου έναμε ένας κρεμανταλάς έως σαράντα πέντε έτών που έπολιόρκει ένα κορίτσι μόλις δέκα πέντε.

Τό παιδί εις την αρχήν πολύ άθωο και άνυποπτο δέν ειχε καταλάβη τίποτε. Ο ύποψηφίος φρεσκοκτενισμένος, με τα μαλ-λιά του φριζαρισμένα, με τα μουστάκια του ως είδος περισπωμένης πασπαλισμένα

με μπριλλιαντίνα, με τα δακτυλίδια και της άλυσίδες του έν τέλει έστριφογύριζ-γύρω στο μικρό κοριτσάκι, όπως κανένας άγριόγατος γύρω εις ποντικοφωλιεία. Ώρι-σμένως, έπίστευε, ότι το κυνήγι του δέν θα έπήγαινε εις μάτην. Αρχισε τας έπι-θέσεις του με ύφος προστατευτικό, ένα είδος άνωτέρου που έχει δικαιώματα επί των κατωτέρων του. Άμέσως το μικρό όνομα, το σύ, με συνοδείαν από στοργικόν ένδιαφέρον που έφθανεν εις μίαν διαπα-σών θαυμασμών.

Όλα αυτά τα έπιθετικά και πολιορκη-τικά μέσα έφημοσθησαν με στρατηγικήν πρώτης γραμμής. Μίαν, δύο, τρεις ήμέ-ρες, το μικρό άρχισε να άνησυχή ή μάλ-λον να άνδιάζη. Το έβλεπα να τρέχη κοντά στους δικούς του, στις φίλες του, εύθως που ή αντιπαθητική σιλουέττα διευθύνετο έναντίον του. Ο πολιορκητής μεθ' όλα αυτά δέν άπεθαρόνετο. Έπεζήτει νέα μέσα, νέας γνωριμίας εις τους προστατευ-τικούς κύκλους, εις τους όποιους κατέ-φευγε το χρυσούν του όνειρον, έως ότου άντελήθη ότι το φρούριον εις το όποιον έννοούσε να έξασφάλιση χρυσά γηραιεία δέν ήτο τόσο εύκολοπόρητον, όσον υπέ-θεσεν εις την αρχήν. Και μετά τέσσαρες πέντε ήμέρες ο ύποψηφίος έκαμε κανονι-κήν υποχώρησιν και έξηφανίσθη.

Άλλος πάλιν έπνηγαινόρηετο κατά διαλείμματα. Νεώτερος του πρώτου, αλλά όλιγώτερον θαρραλέος και τολμηρός ειχε πολιορκήσει άλλην πολύφερνον, όχι πλέον μικρούλαν τόσον, αλλά πολύ συμπαθη-τικήν.

Αυτός έκαρφώνετο εις το πλάϊ της μη-τέρας και απ' εκεί έτόξευε με τα πειό πύ-ρινα βέλη το θύμα των χρυσών όνειρων του. Η κόρη κατήντησε να άποφεύγη την μετέρα της, διότι ή σιωπηλή αυτή έπι-μονή την ειχεν έκνευρίσει. Άδιάφορον. Η μητέρα ύφίστατο τας έπιθέσεις, ήκουε τα προοίμια της έπιχειρήσεως, έδέχετο τα δοκιμαστικά πειράματα, τα κάπως άτεχνα και άνεπιτήδεια και εις το τέλος ήναγκά-σθη να φύγη χωρίς να τελειώση την θερα-πείαν της.

Εις τας βραδεινάς συγκεντρώσεις αι έπι-θέσεις ήσαν κάπως εύκολώτερες. Η άπέ-ραντες ταράτσες που περιτριγυρίζουν το ξενοδοχείον με τους κόλπους των και της γωνίτσες των, υπό το διακριτικόν και συμ-μαχικόν φώς των άστρων θα νύκόλυνε

τας έπιχειρήσεις αυτού του είδους, εάν αι ένδιαφερόμεναι δέν ήξευραν να άμύνων-ται όπως εύτυχώς ήξεύρουν να το κάμνουν τα περισσότερα από τα σημερινά κορίτσια.

Εις μίαν τέτοιας φύσεως συνομιλίαν πολύ διασκεδαστικήν παρευρέθην, αν και από κάποιαν άπόστασιν, ένα βράδυ, μεταξύ τριών κοριτσιών, με μεγάλες προίκες και δύο κυρίων, έμπόρων, νομίζω, που έφαινοντο βιαστικοί να στερεώσουν τας έμπορικάς έπιχειρήσεις των.

Εκείνος : Βέβαια ένα κορίτσι που έχει χρήματα θα θελήση να τα έξασφάλιση, ύπανδρευομένη με άνδρα που μπορεί να της τ' αύξήση.

Εκείνη : Η ζωή σήμερα είναι δύσκολη και έχει απαιτήσεις και ή εύτυχία είναι πολύ προβληματική εις τους σημερινούς γάμους. Δέν ήξεύρω αν θα ύπανδρευομένη από συμπάθειαν, ή μή.... Εις την δευτέ-ραν περίστασιν θα είχα την αξίωσιν ο άν-δρας μου να έχη διπλάσιαν περιουσίαν της ιδικής μου. Τί διάβολο ! Δέν θα ύπαν-δρευομένη ποτέ, απλώς δια να άποκτήσω ένα διαχειριστήν των χρημάτων μου και ένα κύριον των σκέψεων και των πράξεών μου. Ο γάμος έχει καταντήσει ένας συν-νεταιορισμός. Φυσικά εκείνος που έξασφα-λίζει δια τον έαυτόν του όλα τα προνόμια και τα δικαιώματα, πρέπει να καταβάλλη και τα μεγαλύτερα κεφάλαια.

Οι τρεις ύποψηφιοι. Σιωπή ! Tableau.

Η ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ ΚΑΙ Ο ΕΜΦΥΛΙΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ

Άπό ένα πολύ παλαιόν βιβλίον με τίτλον «Στοιχεία ιδεολογίας» και με συγγραφέα τον Γάλλον κόμητα Destutt de Traey, μέλος του Γαλλικού Ίνστιτούτου, βιβλίον το όποιον έγρά-φει προ ενός περίπου αιώνας, μεταφέρω μίαν περιεκτικήν περι έμφυλίου πολέμου, την όποιαν νομίζωμεν επίκαιρον την στιγμήν αυτήν.

« Η φιλοσοφία είναι πρόξενος πολλών κα-λών. Προκειμένου περι ήθικης και άστικής φι-λοσοφίας ή χρησιμότης αυτής πρέπει να κρίνε-ται όλιγώτερον από τα πλεονεκτήματα, τα ό-ποια μās παρέχει, παρά από τας συμφοράς από τας όποιάς μās προσπίζει. Όλοι αι δυ-στυχίαι, τας όποιάς δύναται να άποφύγη ή άν-θρωπίνη φρόνησις, γεννώνται από τον πόλεμον

και μάλιστα από τον εμφύλιον πόλεμον. Σφαγαί, ἐλάττωσις πληθυσμοῦ, ἀσθένεια και λιμοί. Βεβαίως οἱ ἄνθρωποι δὲν ἐπιθυμοῦν ὅλας αὐτὰς τὰς δυστυχίας, διότι οἱ ἄνθρωποι ἐπιθυμοῦν μόνον τὸ καλόν, ἢ τοῦλάχιστον ὅ,τι φαίνεται καλόν. Ἄλλ' οὔτε ἄγνοοῦν ὅτι ὅλα αὐτὰ εἶναι συμφοραί, διότι ποῖος ἄγνοει, ὅτι ἡ αἵματοχυσία και ἡ ἐρήμωσις εἶναι τρομερὰ κακά. Αἰτία, λοιπὸν τοῦ ἐμφυλίου πολέμου εἶναι ἡ ἄγνοια τῶν αἰτίων, τῶν δημιουργούντων τὸν πόλεμον ἢ τὴν εἰρήνην, ἐλάχιστοι δὲ εἶναι οἱ γνωρίζοντες τὸ καθήκον των, δηλ. οἱ ὅποιοι ἔμαθαν τοὺς ἀληθεῖς ὄρους τῆς μεταξὺ τῶν λαῶν ἀλληλεγγύης, διὰ τῶν ὁποίων καλλιεργεῖται και διατηρεῖται ἡ εἰρήνη.»

Ο ΑΝΔΡΑΣ ΜΟΥ

Γ'.

Πολλές φορές σκέπτομαι, τώρα ποῦ ψυχρότερα γυρίζω εἰς τὰ ἀπόμακρα περασμένα χρόνια, μήπως πταίω και ἐγὼ εἰς τὸν δρόμον τὸν ἀποκλειστικὰ σχεδὸν ἐρωτικό, ποῦ ἠκολούθησεν εἰς ἄλλη μας τὴν κοινή ζωὴ ὁ ἄνδρας μου.

Μήπως δὲν ἦμουν ἀρκετὰ κοσμική, ἀρκετὰ κοκκέτα, ἀρκετὰ ἰδίως πονηρή! Γιατί φαίνεται ἡ πονηρία εἶναι τὸ πρῶτον και κυριώτατον ἔπλον ποῦ μεταχειρίζονται ἡ γυναῖκες εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς ἐπικρατήσεως, ἢ τοῦλάχιστον τῆς ἐπιρροῆς, ποῦ ἐπιβάλλουν εἰς τοὺς ἄνδρας των, χωρὶς νὰ τοὺς ἀφίσουν νὰ τὸ καταλάβουν.

Ἄλλὰ γεννᾶται κανεὶς κοσμικός, φιλάρεσκος και πονηρός. Δὲν γίνεται ποτέ. Ὅμως πρέπει νὰ ὁμολογήσω ὅτι βέβαια χρειάζονται ὅλα αὐτὰ τὰ πράγματα για νὰ περισποῦν λιγάκι τὸν ἄνδρα ἀπὸ τὸ κέντρον τῶν ἐρωτικῶν περιπετειῶν του, για νὰ σκορπίζουν τὴν προσοχὴν του ἀπὸ τὴν ἀποκλειστικὴν του σκέψιν και ἐνασχόλησιν.

Ἄλλὰ πῶς νὰ εἶσαι κοσμική, ὅταν ἐπέρασες τὰ χρόνια σου τὰ παιδικὰ και τῆς πρώτης νεότητος κλεισμένη στοὺς τέσσαρες τοίχους ἐνὸς μοναστηρίου ἢ ἐνὸς σχολείου και ὕστερα μέσα εἰς μία τρομερὴ πάλη ζωῆς, ποῦ μόλις ἤμποροῦσες νὰ εἶσαι εὐπαρουσίαστος με ἕνα και μοναδικὸ φόρεμα για ἄλλη τὴν χειμερινὴν περίοδο. Πῶς νὰ γίνης κοσμική, ὅταν ἔχης ἕνα πατέρα ποῦ ἐνόμιζεν ὅτι ὁ χορός, ἢ διασκεδάσις και τὸ τραγοῦδι ἦσαν ὄργια. Ποῦ δὲν σοῦ ἐπέτρεπε νὰ πατήσης τὸ πόδι σου ἐξω ἀπὸ τὸ σπιτί, παρὰ

φρουρημένη ἀπὸ τὸ στηλοφόρο μπαστοῦνι τοῦ μεγαλύτερου ἀδελφοῦ ἢ ἀπὸ τὰ φοβερὰ βλέμματα τῆς μητέρας ἢ μιᾶς γρηῃς δούλας ποῦ μποροῦσε νὰ τρέψῃ εἰς φυγὴν ὀλόκληρον σύνταγμα ἀνδρῶν. Πῶς νὰ μάθης τὸν κόσμον, ὅταν τὸ μοναδικὸ βιβλίον ποῦ σοῦ ἐπετράπη νὰ διαβάσης ἦταν ἡ Γενοβέφα και ὁ Παῦλος και ἡ Βιργινία, και ὁ μόνος νέος ποῦ συναναστράφης ἦταν ἕνας βλάκας ἐξάδελφος, ποῦ μιλοῦσε διαρκῶς και ἀποκλειστικὰ για τὸ Ρωμαϊκὸν Δίκαιον, ἢ για τὸ κυνήγι, εἰς τὸ ὅποιον δὲν εἶχε κατορθώσει νὰ κτυπήσῃ ποτέ οὔτε ἕνα σπουργίτη. Πῶς νὰ γίνης κοσμική, ὅταν παρευρέθης πρὸ τοῦ γάμου σου δύο τρεῖς φορές μόλις εἰς βεγγέρες φιλικῆς εἰς τὰς ὁποίας ὑπερτάτη διασκεδάσις ἦταν τὸ δακτυλιδάκι ἢ τὰ συνώνυμα; Ἡ για νὰ εἶμαι πειὸ εὐλικρινῆς εἶχα κάποιον κοσμικὴ ἐντύπωσιν ἀπὸ ἕνα χορὸν μασκαράδικον, εἰς τὸν ὅποιον με παρέσυρε μιὰ φιλικὴ οἰκογένεια, κρυφὰ ἀπὸ τὸν πατέρα μου και με συνένοχον τὴν μητέρα και τὸν ἀδελφόν μου. Θεέ μου! Τί συγκίνησις και τί ἀπόλαυσις ἀλλὰ και τί ἀγωνία μαζί, μήπως γνωρισθῶ ἀπὸ κανένα και γίνῃ γνωστὴ ἢ ἐγκληματικὴ μου αὐτὴ πράξις εἰς τὸν πατέρα μου!

Τὴν κοσμικὴν λοιπὸν ἀδαημοσύνην μου ἤμποροῦσε νὰ ἀναπληρώσῃ ἢ κοσμικότης τοῦ ἀνδρός μου, ἢ ὁποία ἐξεδηλώθη μόλις τοὺς πρώτους δέκα μῆνας τοῦ γάμου μας, διὰ νὰ περιορισθῇ ἀργότερα με τὴν συναναστροφὴν μόλις τῶν σπιτιῶν με τὰ ὅποια ὀπωσδήποτε εἶχεν ἰδιαιτέρους δεσμούς.

Τί εὐτυχισμένοι ὅμως ἐκεῖνοι οἱ πρῶτοι μῆνες. Και πόσον πρόθυμα και εὐχαριστήμενα ἔτρεχα εἰς τοὺς χοροὺς και τὰς κοσμικὰς συγκεντρώσεις. Πῶς ἐκαμάρινα, ὅταν μαζί ἔτρεχαμε εἰς τῆς καλλίτερες ράπτριες και μόνος του ἐκανόνιζε τὰ τῆς τουαλέτας μου και παρευρίσκετο εἰς τῆς πρόβες, ἀμειλικτος για τὸ παραμικρὸ λάθος. Πῶς ἔτρεχα χαρούμενη κάθε βράδου εἰς τὸ θέατρον και πόσον ὑπερήφανη ἦμουν, ὅταν ἔβλεπα ὅτι με διέκριναν και με ἐκίαλιναν οἱ γνωστότεροι νταντῆδες. Ἄλλὰ μή νομίζετε πῶς ὑπερηφανεύομαι ἀπὸ κοκεταρία, ἢ πῶς θὰ ἐδεχόμην νὰ μοῦ κάμη κανεὶς φλέρτ ἢ νὰ με περιποιθῇ με ὀπισθοβουλία. Αὐτὸ τὸ ἐνόμιζα ὕβριν. Ἡμουν λοιπὸν ὑπερήφανος μόνον γι' αὐτόν, μόνον γιατι θὰ ἀνέβαινα εἰς τὴν ἐκτίμησιν του ὡς συμπαθητικὴ και νόστιμη γυναικούλα, τὴν ὁποίαν ἐπρόσεχαν ὅλοι οἱ φημισμένοι για τὸ γοῦστο των.

Φαντασθῆτε ὅτι και ἕνα παιδικὸ τοῦ σχολείου αἰσθηματάκι, ἕνα φλέρτ ἀλλὰ **Παῦλον**

και **Βιργινίαν** τὸ ὅποιον ἔκαμε τὴν ἐμφάνισιν του μετὰ τὸν γάμον μου, εἰς τὴν ἐποχὴν τῶν πρώτων ἀκριβῶς ἀπογοητεύσεων, ἐγὼ τὸ ἐθεώρησα ὕβριν και προσβολὴν και τὸ ἀπέφυγα με ἀληθινὴν ἀγανάκτησιν.

Εἰς τὸ ζήτημα λοιπὸν αὐτὸ ὁ ἄνδρας μου ἦτον ἀπολύτως ἥσυχος. Μοῦ μιλοῦσε για τοὺς θαυμαστάς μου με τὸν ἀφελῆ ἐγωῖσμόν και τὴν χαριτωμένην αὐθάδειαν τῶν ἀνθρώπων ποῦ εἶναι βέβαιαι για τὰ αἰσθήματα ἢ μᾶλλον για τὸν ψυχολογικὸν ὑπνωτισμόν, ποῦ ἐξασκοῦν γύρω των.

Εἰς τὸν πρῶτον μας καυγᾶ για τῆς ἀπιστίας του, μοῦ ἀπήντησεν ἀπλούστατα και ἀφελῆστατα. «Λυποῦμαι διότι δὲν σοῦ μοιάζω και δὲν μπορῶ νὰ εἶμαι ἀδιάφορος εἰς ὅσες με προσέχουν. Ὁ καθένας, βλέπεις, με τὸν χαρακτῆρα του ἔσθ' εὐτυχῆς νὰ ἀγαπᾶς μόνον ἐμένα. Ἐγὼ εὐτυχῆς νὰ ἀγαπῶ ὅσες με ἀγαποῦν.

Ἐπάνω εἰς τὴν ἀρχὴν αὐτὴν θεμελιόνεται ἄλλη ἢ ζωὴ του. Ὅποια τὸν προσέχει και ὅποια τὸν ἀγαπᾶ, ἀδιακρίτως. Βεβαίως εἰς τὴν πρῶτην γραμμὴν ἢ νόστιμες κ' ἢ ἔξυπνες. Και ἔπειτα ὅσον περνοῦν τὰ χρόνια ἀδιακρίτως ἄσχημες και ἔμμορφες. Πολλές φορές μάλιστα ἢ εἰδικότερα ἄσχημες, ἀλλὰ πονηρές, ἀλλὰ ρεκλαμικῆς και ἐπιδεικτικῆς εἰς τὴν ἐξωτερικευσιν τῶν αἰσθημάτων. Ἄλλὰ μαέστρες και προφασίσεις εἰς τὴν τέχνην τοῦ ἐκδιασμοῦ τῆς ἀνδρικής ψυχῆς, τῆς ἐκπορθήσεως και κατακτήσεως τῆς ἀνδρικής σκέψεως.

Τώρα ὅλα αὐτὰ τὰ παρακολούθῳ με ψυχρὸ κάπως βλέμμα. Ἡ συνήθεια, βλέπετε, γίνεται δευτέρα φύσις. Ἄλλὰ τότε, εἰς τὴν ἀρχὴν. Θεέ μου! τι μαρτύριον και τί ἀγωνία. Νὰ ἐρχονται τὰ γράμματα, τὰ ἀνόνομα τῶν καλῶν φίλων, ποῦ δὲν λείπουν ποτέ. ὦ! τὰ φρικτὰ ἐκεῖνα χαρτάκια τὰ τετράγωνα, τὰ μυστηριώδη, εἶδος ἀσφυξιογόνα, ποῦ σὲ δηλητηριάζουν, σὲ τρελαίνου, σὲ μαρτυροῦν.

Πόσες φορές τᾶσχισα και πόσες ἄλλες θὰ ἤθελα νὰ εἶχα τὴν δύναμιν νὰ ἐξαφανίσω κάθε ἀνωθυμογράφο. Ἄλλὰ οἱ ἀνωθυμογράφοι ἄνδρες και γυναῖκες εἶναι τόσοι πολλοί, ὥστε για ἕνα ποῦ θὰ ἐσκότωνα, ἂν μποροῦσα, θὰ ἐπαρουσιάζοντο πέντε δέκα καινούριοι. Ἐνα εἶδος Λερναίας Ὑδρας, ποῦ εἰς τὴν μιὰ κεφαλὴ ποῦ κόβης, φυτρῶνουν δέκα.

Και ἐπειδὴ τὸ μεγαλύτερον μαρτύριον τῆς ζωῆς μου τὸ ὑπέφερα ἀπὸ τὰ τέρατα αὐτὰ, συνιστῶ εἰς ὅλες τῆς γυναῖκες και εἰς κάθε ἄνθρωπον ἐν γένει νὰ μὴ κάμουν τὴν ἀρχὴν νὰ διαβάσουν

ἀνόνομα γράμματα. Μὴν πάρετε, τὸ καλὸ ποῦ σὰς θέλω, τὴν συνήθειαν αὐτὴν. Σχίζετέ τα, καλετέ τα καλλίτερα, για νὰ μὴ σὰς σπρώξῃ ὁ πειρασμός νὰ μαζεύετε και κολλᾶτε τὰ χαρτάκια ἀπὸ τὸ καλάθι τῶν ἀχρήστων.

(Παράφρασις)

Φιλόδοφος Σύζυγος

ΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΔΙΔΑΣΚΗ ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟΝ

Τὰ σχολικὰ προγράμματα εἶναι γεμάτα ἀπὸ διδακτέαν ὕλην, ἢ ὁποία ἀνήκει εἰς ὅλους τοὺς κλάδους φυσικῆς και μεταφυσικῆς, ψυχολογίας και μαθηματικῶν, και κάθε πράγματος ἐν γένει περιττοῦ και ἐπουσιώδους διὰ τὸν αὐριανὸν προορισμόν τῆς κόρης, ὡς μητέρας μιᾶς και δύο γενεῶν.

Πῶς πρέπει ὅμως νὰ τρέψῃ τὸ μωρὸ της ἀφ' ἧς στιγμῆς γεννηθῆ ἕως ὅτου ἡ φύσις τὸ ὄπλιση με δόντια: Τοῦτο λείπει ἀπὸ τὸ δημοτικὸν σχολεῖον, ὅχι διότι εἶναι πρᾶγμα δύσκολον, ἀλλὰ διότι ἡ διδακτέα για τὰ κορίτσια ὕλη ἀντιγράφεται ἀπὸ τὸ πρόγραμμα τῶν ἀγοριῶν.

Ἡ διατροφή τοῦ μωροῦ ἄλλως τε εἶναι τὸ ἀπλούστατον πρᾶγμα τοῦ κόσμου, τὸ ὅποιον ὅμως γίνεται πολὺπλοκον και δύσκολον ἀπὸ τὰς προλήψεις και τὴν παράδοσιν και τὴν ἐπέμβασιν εἰς αὐτὸ ἀμαθῶν γραιδίων τῆς οἰκογενείας ἢ και τῆς γειτονεῖας ἀκόμη. Ἡ γιαγιά, ἢ γρονθὰ θειά, ἢ πολύτοκος γειτόνισσα εἶναι τὸ ἀνοικτὸν βιβλίον, ἀπὸ τὸ ὅποιον ἢ νέα μητέρα μυνεῖται εἰς τὸν τρόπον τῆς διατροφῆς τοῦ μωροῦ της.

Οἱ μεγαλύτεροι ἐχθροὶ τοῦ μωροῦ εἶναι αἱ ἀμαθεῖς γυναῖκες αἱ πρόθυμοι και πλούσιοι εἰς συμβουλάς. Διότι αὐταὶ σχηματίζουν τὰς προλήψεις και τὴν παράδοσιν, μεταδίδουσαι ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν ἐσφαλμένας γνώμας. Διὰ νὰ καταπολεμηθῇ ἢ πρόληψις ἔπρεπε τὸ κορίτσι τοῦ λαοῦ εἰς τὸ δημοτικὸν σχολεῖον νὰ διδάσκηται ὅτι δὲν πρέπει νὰ παραδέχεται τὰς γνώμας τῶν ἀμαθῶν και νὰ ἀποκτᾶ εἰς αὐτὸ στοιχειώδεις γνώσεις περὶ τῶν πρώτων καθηκόντων της ὡς μητέρας.

Και θὰ μάθῃ πρωτίστως ὅτι τὸ μητρικὸν γάλα εἶναι ἡ μόνη τροφὴ ὑγιεινῆ, ἢ ὁποία ὅμως πρέπει νὰ δίδεται εἰς ὄρισμένους ὥρας. Ἐπειτα ἐφόσον τὸ παιδί ἔχει νὰ τρέφεται με ἄφονον γάλα μητρικόν, δὲν

Ῥουμανικὸν τοπεῖον.

πρέπει νὰ τρώγῃ τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὰ συνήθη φαρινοειδῆ ἕως τοῦλάχιστον ὀκτῶ μινῶν, ἐφόσον τὸ βάρος του αὐξάνει καὶ φαίνεται γερὸ καὶ παχύ. Ἐὰν τὸ μητρικὸ γάλα εἶναι ἀνεπαρκές, τότε τοῦ δίδουν μεταξὺ τοῦ ἑνὸς καὶ τοῦ ἄλλου γεύματος γάλα αἰγὸς ἢ μᾶλλον γάλα ἀποστειρωμένου τοῦ κουτιοῦ, τὸ ἀσφαλέστερον καὶ βεβαιότερον ὄλων, φυσικὰ εἰς σχετικὴν ἀνάλυσιν.

Ἄν ἡ μητέρα δὲν ἔχει γάλα εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς, τότε ἡ τροφή τοῦ παιδιοῦ μὲ γάλα ἀποστειρωμένο πρέπει νὰ γίνεται εἰς τακτικὰς ὥρας καὶ εἰς δόσεις ὀρισμένας, τὰς ὁποίας κανονίζει ὁ ἰατρός, ἐφόσον ἡ ἡλικία τοῦ παιδιοῦ αὐξάνει.

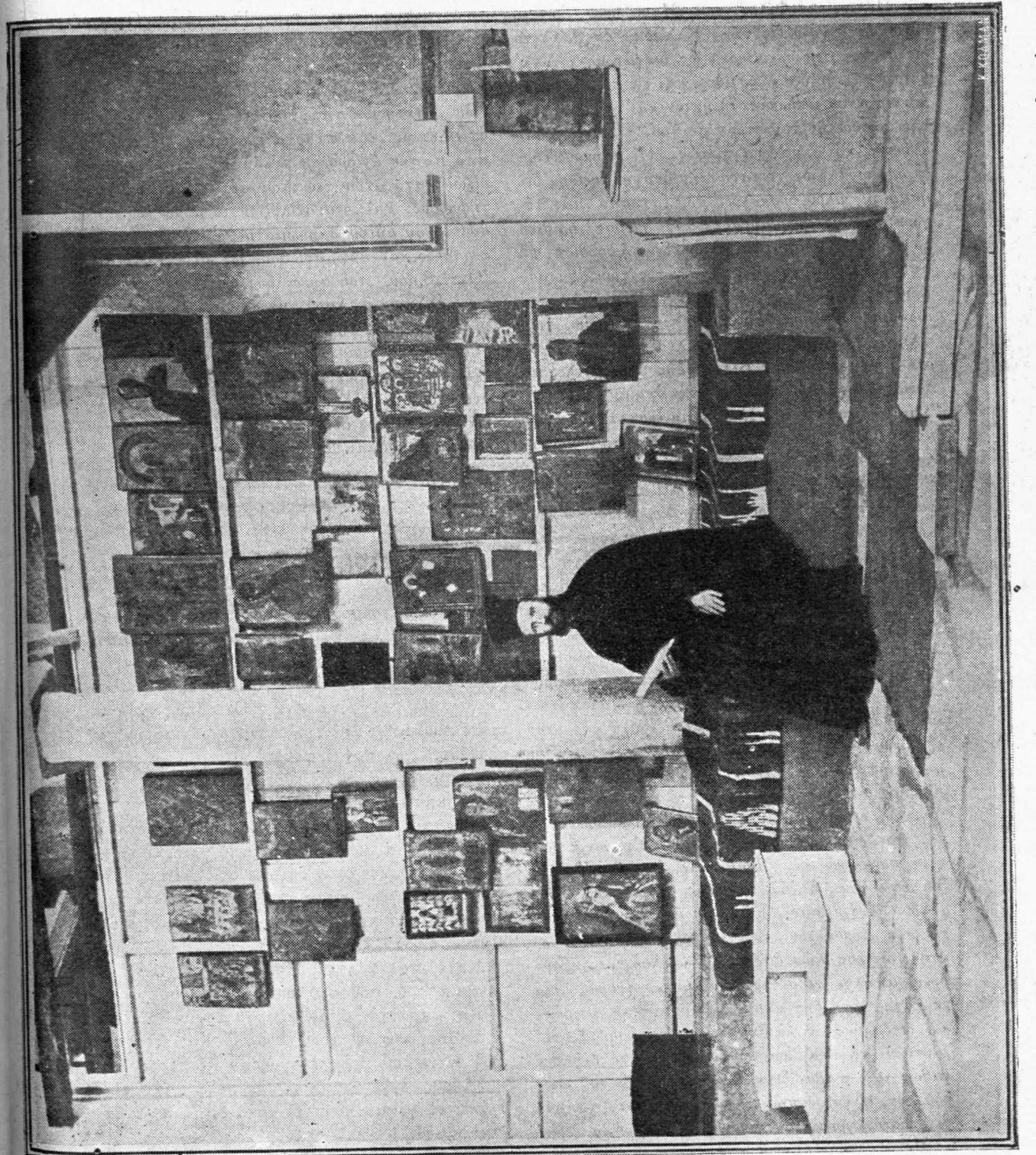
Πρὸ παντὸς πρέπει ἡ τροφή νὰ δίδεται εἰς ὥρας κανονικὰς, σύμφωνα μὲ τὰς ὁδηγίας τοῦ ἰατροῦ, συχνότερα εἰς τοὺς πρώτους μῆνας καὶ ἀραιότερα ὅσον τὸ μικρὸ μεγαλώνει.

Λουῖζα Ἀορδὲν ἰατρός.

ΟΝΟΜΑΤΑ ΠΡΟΝΟΜΟΙΟΥΧΑ

Ἐπάρχουν ὀνόματα προνομιούχα. Ὁμοῦ ἀρχαῖα καὶ νέα. Διεκδικούμενα ἀπὸ τὴν παρωχημένην Ἱστορίαν καὶ ἀπὸ τὴν καθημερινὴν ζωὴν, λαμπρύνοντα τὸ παρελθὸν καὶ μεστώνοντα τὸ παρόν. Χρυσόγραπτα εἰς τὰ μνημεῖα καὶ βραχνόφωνα ἀκούόμενα εἰς τὴν Ἀγοράν. Ὀνόματα, ποζάροντα ὡς πατρίκιον, καὶ ταπεινὰ ὡς πληβείον. Τὰ ὀνόματα τῶν Δημητρίων. Εἰδωλολάτραι καὶ ἄγιοι. Βασιλεῖς καὶ καλόγηροι. Μάρτυρες καὶ ἀκόλαστοι. Ξένοι καὶ ἐντόπιοι. Σκῦθαι Ἀθηναῖοι. Ὁ Φαληρεὺς. Ὁ Μυροβλήτης.

Δημήτριος ὁ Φαληρεὺς. Συμβολίζει ὀλόκληρον περίοδον παρακμῆς, ἀλλὰ διὰ τοῦτο ὄχι ὀλιγώτερον ἐναγώνιον καὶ ἀξίαν μελέτης. Ἐγεννήθη εἰς τὰ 345, ἀπέθανε μετὰ τὰ 285 π. Χ., καθὼς μᾶς παραδίδεται, ἀπὸ τὸ δάγκωμα ἑνὸς φειδιοῦ. Ὁ θάνατός του ὑπῆρξε πικρὸς, ἀλλοίμονον! Ὅσον ἐθεωρεῖτο ἡ ζωὴ του ὑπόδειγμα γλυκύτητος. Ὁ Δημήτριος αὐτὸς ἦτο θαῦμα ὁμοῦ ρητορικῆς καὶ πολιτικῆς σοφίας. Ἐδοξάσθη ὡς πολυγράφος σπανίας γονιμότητος

Τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Δημητρίου τῆς Θεσσαλονίκης μὲ τὰ περίφημα ψηφιδωτά.

ιστορικής, φιλοσοφικής ρητορικής και γραμματικής. Ἄλλὰ τὸ φ ὀ ρ τ ε του ἦτον ἡ πολιτική. Ἀπὸ ταπεινοτάτων ὀρμηθεῖς, υἱὸς ἐνὸς δούλου, ἀνῆλθεν εἰς τὰ ὑψίστα ἀξιώματα τῆς ἀθηναϊκῆς Πολιτείας. Φίλος τῶν Μακεδόνων, ὡς οὐτοὶ κατίσχυον εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἐπεβάλλετο ὡς κυβερνήτης, ἐκυβέρνα ὡς δικτάτωρ. Ἄλλ' ὁ σοφὸς ἀνὴρ δὲν ἐλησμόνει καὶ εἰς τὰς κυβερνητικὰς του μεθόδους τὸ ἦπιον καὶ τὸ εὐάρεστον τῆς ρητορικῆς τεχνοτροπίας του. Ἐπολιτεύετο συνετῶς καὶ ἐκυβέρνα πρᾶως. Οἱ ὑπήκοοί του, οἱ ὅποιοι ἄλλως τε κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην δὲν ἦσαν δι' ὄλου δύσκολοι, τοῦ ἔστησαν, μᾶς λέγουν, τόσους ἀνδριάντας, ὅσας ἡμέρας ἠρίθμει τὸ ἔτος! Πρᾶγμα τὸ ὅποιον δὲν ἠμποδίσαι νὰ ἀποθάνῃ ἐξόριστος καὶ ἐκπτώτος τῶν ἀξιωμάτων του εἰς ἓνα χωριὸν τῆς Αἰγύπτου. Ἄλλ' ἡ ἱστορία διετήρησε συμπαθῆ τὴν μνήμην του, πλὴν ἄλλων καὶ διότι συνετέλεσεν εἰς τὴν ἵδρυσιν τῆς περιφήμου Βιβλιοθήκης τῆς Ἀλεξανδρείας (ἐκείνης, ὑποθέτω, τὴν ὅποιαν ἔκτισεν ὁ Ὀμάρ), καὶ εἰς τὴν ἀνέγερσιν ἐνὸς ἄλλου μνημείου ἐσαεὶ τούτου, εἰς τὴν μετάφρασιν τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ἀπὸ τοῦ Ἑβδομήκοντα.

Ἄλλος ἐξ ἴσου ἐπίσημος καὶ σύγχρονος αὐτοῦ ἔρχεται καὶ παρέρχεται. Δημήτριος ὁ Πολιορκητής. Οἱ Ἀθηναῖοι τοῦ καιροῦ του (πόσον μακρὰν εὐρισκόμεθα τῶν Μαραθωνομάχων καὶ τῶν ἐπὶ Περικλέους ἀριστέων τὴν διανοία.) εὐκολοὶ πάντοτε καὶ ὑποχρεωτικοὶ εἰς ἀντάλλαγμα τῆς βοήθειας τὴν ὅποιαν παρέσχευ εἰς τὴν πόλιν τῶν Ἀθηνῶν, ἐκδιώξας ἀπὸ τὰ χῶματά της τὸν Κάσσανδρον, ἀπεθῆσαν τὸν ἀνδρα τίποτε ὀλιγώτερον. Τοῦ προσέφεραν ὡς κατοικίαν τὸν ὀπισθοδόμον τοῦ Παρθενῶνος καὶ τὸν ἐξύμουν εἰς τὰ ἄσματά των καλοῦντες τον «τὸν μέγιστον τῶν Θεῶν». Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι Δημήτριος ὁ Πολιορκητής, υἱὸς τοῦ Βασιλέως Ἀντιγόνου, διεκρίθη πάντοτε διὰ τὴν ἀνδρείαν του καὶ τὴν στρατηγικὴν εὐφυΐαν. Ὑπέροχος εἰς τοὺς πολέμους καὶ ἀκάθεκτος εἰς τὰς ἡδονάς. Τὸ ἐγὼ του, ὡς τῶν ἐκτάτων ἀνθρώπων, ἀπετέλουν ἀντιθέσεις, Ἐν τέλει ἐπλήρωσε καὶ οὗτος τὸν φόρον του εἰς τὴν Νέμεσιν. Τυχοδιώκτης, ὄνειροπολῶν δάφνας Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ἀπῆλθε μετὰ τινῶν χιλιάδων ἀνδρῶν διὰ νὰ κατακτήσῃ τὴν Ἀσίαν. Ἠστούχησεν οἰκτρῶς, καὶ ἀπέμεινεν εἰς τὸ ἔλεος τοῦ Σελεύκου. Τὰ τελευταῖα ἔτη τοῦ βίου του ἐν τούτοις, τὰ διήλθεν καθὼς μᾶς παραδίδουν οἱ χρονολογικοὶ τοῦ καιροῦ του, γλεντοκοπῶν. Κυνῆγι, σπóρτ, παιγνίδι, πιότη, γυναικες. Αἰωνία του ἡ μνήμη.

Μεταξὺ τῶν παντὸς εἶδους Δημητρίων, ἡ εἰκὼν τοῦ Ἁγίου Δημητρίου ἐξαίρεται, φωταυγῆς

ἀπὸ τὸν ἀκτινοστέφανον τῆς ἱεράς παραδόσεως. Εἶνε ὁ πολιοῦχος τῆς Θεσσαλονίκης, ὁ θαυματουργὸς Μυροβλήτης, ὁ ἰσαδελφὸς καὶ ἐνάμιλλος εἰς λεβεντιὰν καὶ εἰς ὠραιότητα τοῦ ἑαρινοῦ τροπαιοφόρου, τοῦ Ἁγίου Γεωργίου. Ὁ στρατηλάτης ὅσιος, ὅστις φαίνεται ἀποσπασθεὶς ἀπὸ τὴν χορείαν ἑλληνικῶν τινὸς πανθέου ἔστη μένου εἰς τὸν Ὀλυμπον ἢ ἀπὸ τὰς τρώγλας τῶν ἀσκητῶν τῆς Θηβαΐδος. Ὁ ζηλοτύπως ἐπιβλέπων καὶ προστατεύων τὴν Πόλιν αὐτοῦ ἀπὸ πάσης ἐπιδρομῆς ἀλλοφύλων. Ὁ σφενδοῦξον κατὰ τῶν κεφαλῶν αὐτῶν λίθους θανατηφόρους, καὶ ὁ ἀναβλύζων τὸ μῦρον ἀπὸ τοῦ ἀφθάρτου αὐτοῦ σκηνώματος, ὁμοῦ φοβερός ὡς κεραυνὸς καὶ ἀρωματώδης, ὡς οἱ μενεξέδες τοῦ Ὀκτωβρίου, τοῦ μηνὸς ὅστις εἰς τὴν γλῶσσαν τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ μετὰ τὸ ὄνομά του μόνον γνωρίζεται. Ὁ ἅγιος οὗτος συμβολίζει τὴν ἱστορίαν καὶ τὴν μοῖραν τῆς πολυθρῦλῆτου πόλεως, ἣτις πάντοτε κινδυνεύουσα καὶ ἀγωνιώσα, τρισένδοξος καὶ πολυπαθῆς, εἶνε αὐτὴ ἡ Ἑλληνικὴ πατρίς εἰς ὅ,τι περικλείει ὁμοῦ πολυστένακτον καὶ θριαμβευτικόν.

(ἀπὸ τὸ Ἐμπρός)

W.

ΤΟ ΑΣΠΡΟ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ

Καὶ δὲν ἐτολμοῦσε νὰ πλησιάσῃ εἰς καφφενετον, ἀλλ' οὔτε καὶ νὰ περάσῃ ἀπὸ δρόμους, ποῦ ἐφαντάζετο ὅτι μποροῦσε νὰ συναντήσῃ γνωστούς του. Ἦθελε νὰ τρέξῃ στὸ σπῆτι του, νὰ ἀλλάξῃ ροῦχα, νὰ γίνῃ πάλιν ὅπως πρίν, καὶ νὰ ἐλευθερωθῇ ἀπὸ τὴν στενοχωρίαν αὐτὴν ποῦ ἠσθάνετο γιὰ πρώτη φορά.

Εὐτυχῶς ἓνα ἀμάξι εὐρέθη ἐμπρὸς του, ὠρμηγε βιαστικὸς μέσα ἐπέταξε τὴν διεύθυνσί του στὸν ἀμαξᾶ καὶ ἀνέπνευσεν ἔπειτα μετὰ ἀνακούφισιν. Πρῶτα, πρῶτα ἐπέταξε τὰ γάντια, ἔβγαλε τὸ φωνὸν καὶ ὅταν ἔφθασε στὸ σπῆτι ἡ γρηᾶ ὑπηρετρία ἐφάνη πολὺ περίεργη καὶ αὐτὴ γιὰ τὴν μεταβολὴν τοῦ κυρίου της, τὸν ὅποιον δὲν εἶχεν ἰδῆ ὅταν ἔφυγε στολισμένος.

Καλέ, πῶς ἄλλαξες ἔτσι, ἀφεντικὸ, χωρὶς τὰ γενάκια σου, ποῦ σοῦ ἐπήγαιναν τόσο καλά;

Καὶ ἀκράτητα ἡ μαγεύρισσα ἄρχισε νὰ γελά. Σκάσε, τῆς εἶπε μετὰ θυμόν. Καὶ ἐξέσπασε πειὰ ὄλην του τὴν στενοχωρίαν εἰς βᾶρος της.

Ἄκουσ ἐκεῖ ἀναίδεια, νὰ γελά γιατί εἶχε βγάλει τὰ γενεῖα του. Ἡ γρηᾶ ξεκούτα, ἡ ξαναμωραμένη!

Αἶ! ἀφεντικὸ! Βέβαια γερνοῦμεν. Τί νὰ γείνη; Μήπως καὶ λόγου σου εἶσαι πειὰ νηός,

ὅπως ἦσουν τώρα καὶ εἴκοσι χρόνια, ἂν μὲ πῆρες σπῆτι σου.

Αὐτὸ πειὰ τὸν ἔκαμε ἔξω φρενῶν! Ἐμετροῦσε λοιπὸν τὰ χρόνια του τὸ παληογύναικο αὐτὸ καὶ εἶχε τὴν τόλμη νὰ τοῦ τὸ λέγῃ, νὰ τοῦ τὸ φωνάζῃ. Αὔριο, δὲν τὸ εἶχε τίποτε νὰ πᾶγῃ νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν σκηνην αὐτὴν στοῦ ἐξαδέλφου του καὶ νὰ φέρῃ τὴν ὁμιλίαν τῆς ἡλικίας μπροστὰ στὴν Ἄννα.

Νὰ φύγῃς ἀμέσως, αὐτὴ τὴ στιγμή, ἀκουσ, ἀμέσως, ἐφώναξεν ἐξαγριωμένος.

Καλέ, σὲ καλὸ σου, ἀφεντικὸ. Κάποιο κακὸ συναπάντημα θὰ εἶχες! Ὁ Θεὸς μαζὶ σου! Γιατί δὲν σοῦκαμα τίποτε ἢ κακομοῖρα γιὰ νὰ μὲ πετᾶς στὸν δρόμο ἂν σκύλλο, ὕστερα ἀπὸ τόσα χρόνια ποῦ σοῦ δουλεύω τίμα καὶ πιστῆ.

Καὶ ἡ μαγεύρισσα μετὰ τὰ δάκρυα στὰ μάτια καὶ σταυροκοπούμενη ἐπῆγεν εἰς τὴν κουζίνα της.

Κάποια σφίγγα τὸν ἐκέντρισε πάλι καὶ εἶνε μετὰ τῆς ἀναποδῆς του, εἶπε μέσα της. Περίεργο! Ὅλες αὐτὲς τῆς ἡμέρες εἶνε ἀλλοιώτικος.

Πλένεται, χτενίζεται, λῆς καὶ θέλει νὰ μουσκέψῃ μέρα νύχτα στὸ λουτρό. Μοσκοσάπουνα ἀπὸ δῶ, μυρουδιὲς ἀπὸ ἐκεῖ, λοῦσα καὶ στολίδια, ἀκόμη καὶ φιλὸ καπέλλο, καλέ, ποῦ δὲν τῶθαλεν οὔτε στὰ νειᾶτα του. Καλέ, μὴν παντρολογιέται; Ἔτσι θάναι. Καὶ γι' αὐτὸ ἔβγαλε τὰ γενεῖα, γιατί ἦσαν ψαρά. Καὶ θέλει νὰ φαίνεται νειός.

Ἐνῶ ἡ μαγεύρισσα εἰς τὴν κουζίνα ἔκανε τὴν ψυχολογία τοῦ ἀφεντικῆς της, ἐκεῖνος ἐπέταξεν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ τὰ ροῦχα καὶ τὰ παπούτσια του καὶ ἐπειδὴ δὲν ἐξεκούμπωναν τὰ μανικέτια τοῦ ὑποκαμίσου του τὸ ἐκουρέλιασε καὶ τὸ ἔκανε κομμάτια.

Ἐβαλε τὴ συνειθισμένη ρόμπα του μετὰ τὰ κόκκινα κορδόνια, ἐπέρασε τῆς παντοφλῆς του καὶ ἐξαπλώθηγεν ἔπειτα σὲ μιὰ πολυθρόνα, ἀφανισμένος, φουρκισμένος, ἀπελπισμένος.

Ἐπῆρεν ἔπειτα ἐπάνω ἀπὸ τὸν νηπιτῆρα του ἓνα καθρέπτη τοῦ χεριοῦ καὶ ἄρχισε νὰ μελετᾶ τὸ ξυρισμένο πρόσωπό του.

Τῶθρισκε κοντό, πολὺ στρουγγυλό, πολὺ δυσανάλογο, καὶ ὡς ἂν πανσέλινο. Καὶ ἀντιπαθητικὸ ὅσο ἔπερνε.

Εἶχαν λοιπὸν δίκην νὰ γελοῦν. Τὸν παληάνθρωπο τὸν κουρέα του. Αὐτὸς τὸν ἐπῆρε στὸ λαιμό του. Γιατί ἔπρεπε νὰ τὸν ἐμποδίσῃ, ἔπρεπε νὰ καταλάβῃ ὅτι ξουρισμένος θὰ ἐγένετο πολὺ ἄσχημος.

Ἐξαφνα ἐσυλλογίσθηκεν ὅτι ἡ Ἄννα θὰ τὸν ἐπερίμενε, ἀφοῦ εἶχεν ἐμποδίσαι τὸν πατέρα της νὰ τὴν πᾶγῃ ἀπὸ τὸ σχολεῖον.

Ἐφώναξε τότε τὴν μαγεύρισσα καὶ τὴν διέταξε νὰ πᾶγῃ αὐτὴ νὰ ζητήσῃ τὴν μικρὴ ἀπὸ τὸ σχολεῖο καὶ νὰ τὴν πᾶγῃ κατ' εὐθείαν σπῆτι της. Ἄν σ' ἐρωτήσῃ γιατί δὲν ἐπῆγα ἐγὼ θὰ εἶπῃς ὅτι εἶχα δουλειά. Καὶ ἐνῶ ἡ ὑπηρετρία ἔφευγε, τὴν ἐφώναξε πάλιν καὶ τῆς εἶπε.

— Κύτταξε καλὰ, νὰ μὴ τύχῃ καὶ τὴν φέρῃς ἀπ' ἐδῶ. Ἄκουσες! Θὰ τὴν πᾶς σπῆτι της.

* *

Δύο ἐβδομάδες ἐπέρασαν, χωρὶς ὁ θεὸς νὰ φανῇ εἰς τὸ σπῆτι. Ὅταν ἔπατέρας τῆς Ἄννας ἐπῆγε μετὰ ἡμέρας νὰ ἴδῃ τί συνέβαινε, τὸν εὐρήκε στὸ κρεβάτι.

Ἐπροσπονήθη τὸν ἄρρωστο, καὶ πραγματικῶς εἶχε πάθει ἓνα σπουδαῖον νευρικὸν κλονισμόν, τὸν ὅποιον δὲν εἶξερε καὶ ὁ ἴδιος ποῦ νὰ ἀποδώσῃ. Ὅτι τοῦ εἶχε κοστῆσαι πολὺ τὸ ρεζιλευμα ἐκεῖνο τοῦ ξυρισματος δὲν ὑπῆρχεν ἀμφιβολία. Τὸ βράδυ μάλιστα ἐκεῖνο δὲν μπόρεσε νὰ κοιμηθῇ ὄλην τὴν νύκτα, καὶ ἐσκέφθη καὶ ἐδασάνισε τὸ μυαλό του, καὶ ἐμελέτησε τὰ ὑπὲρ καὶ τὰ κατὰ ποῦ ἐπαρουσίαζε ἡ συμπαθεία του πρὸς τὴν Ἄνναν. Γιατί δὲν εἶχεν ἀκόμη καταλάβῃ καλὰ καλὰ καὶ ὁ ἴδιος ὅτι ἦτο ἐρωτευμένος.

Εἶχε σχεδὸν πείσει τὸν ἑαυτὸν του, ὅτι ἦθελε μᾶλλον νὰ σώσῃ τὸ πτωχὸ ἐκεῖνο καὶ τόσο συμπαθητικὸ κορίτσι ἀπὸ τὴν μεγάλην πτώχεια, νὰ τὸ ἀπομακρύνῃ ἀπὸ τὴν πάλῃ τῆς ζωῆς ποῦ τὴν ἐπερίμενε, νὰ τῆς ἐξασφαλίσῃ μιὰ ζωὴ ἀνετη, ἡσυχῆ καὶ νὰ βοηθήσῃ καὶ τὴν οἰκογένειαν τοῦ ἐξαδέλφου του.

Ἡ ἰδέες του γιὰ τὸν ἔρωτα ἦσαν ὀλίγο πρωτογενεῖς. Ἡ γυναῖκα στὴ ζωὴ του, ὡς αὐτὴ τὴ στιγμή, ἦταν ἀπλῶς ἓνα μέσον νὰ περνᾷ εὐχάριστα μερικὲς ὥρες τῆς ζωῆς, νὰ ἀπολαμβάνῃ μιάν ἡδονὴν φευγαλέαν, ἀναγκαῖαν ὅμως εἰς τὸν ἄνθρωπον, ὅπως καὶ εἰς τὰ ζῷα. Ἐπειδὴ εἶχεν ἀνατραφῆ χωρὶς μητέρα, δὲν εἶχεν αἰσθανθῆ τὴν στοργικὴν γλυκύτητα τῆς οἰκογενειακῆς ζωῆς, δὲν εἶχεν ἐννοήσῃ ὅτι ἡ ἀγάπη καὶ ἡ ἄρμονία ἦταν ὁ μοχλὸς τῆς ζωῆς τοῦ γάμου. Ἄλλ' οὔτε καὶ τὸ περιβάλλον του καὶ ἡ ζωὴ τοῦ πατέρα του, ἀνθρώπου σκληροῦ καὶ τυραννικοῦ καὶ μετὰ αὐτὸν ἀκόμη, δὲν εἶχαν συντελέσει εἰς τὴν ἀνθησιν κανενὸς τρυφεροῦ αἰσθηματος εἰς τὴν ψυχὴν του, ὡς τὴν στιγμήν αὐτὴν.

Μετὰ τῆς ἰδέας αὐτῆς ὁ γάμος του μετὰ τὴν Ἄνναν τοῦ ἐφαίνετο μιὰ καλὴ καὶ γενναία πράξις, διὰ τὴν ὅποιαν ἡ κερδισμένη, ἐκεῖνη ποῦ θὰ ὤφειλε νὰ εἶνε εὐχαριστημένη καὶ εὐγνώμων ἔπρεπε νὰ εἶνε ἡ κόρη. Θὰ τὴν ἐπρο-

στάτευε, θά τὴν ἐδοηθοῦσε, θά τὴν ἐδοῦτοῦσε, ὅπως τῆς εἶχεν εἶπει εἰς τὰ στολίδια καὶ τὰ χρυσαφικά, θά τῆς ἔδιδε νὰ τρώγῃ τοῦ πουλιῶ τὸ γάλα, ὅπως τοῦ ἄρεσε νὰ καλοτρῶγῃ κι' αὐτός.

Ἦμποροῦσε λοιπὸν νὰ μὴν εἶναι εὐτυχής; καὶ ἤμποροῦσε ἔστω καὶ γιὰ μιὰ στιγμή νὰ μὴ δεχθῆ τὴν πρότασί του;

Εἰς τὴν ἐρώτησιν αὐτὴν ποῦ ἔκανε μόνος του στὸν ἑαυτὸ του ἤσθάνετο νὰ τὸν κυριεύῃ ἓνα αἰσθημα ἀγωνίας καὶ φόβου. Καὶ ἂν ἔξαφνα τοῦ ἔλεγεν ὄχι; Ἄν ἐνθυμεῖτο ἀκόμη τὸ τρελλὸ ἐκεῖνο καὶ φανταστικὸ αἰσθημὰ τῆς μετὸν νέο ἀπὸ τὴν Πόλι; Αἴ! τόσο τὸ χειρότερο γι' αὐτὴν. Θά ἔμενε πάντα στὴ μαύρη φτώχεια τῆς καὶ αὐτὸς θά ζοῦσε ὅπως πρῖν.

Μὲ τὴν σκέψιν αὐτὴν ἐγύρισεν ἀπὸ τὸ ἄλλο πλευρὸ, ἀποφασισμένος νὰ κοιμηθῆ. Ἄλλὰ ὁ ὕπνος δὲν ἤρχετο. Ἦώρα περνοῦσε μετὸν μνήμη του ὅλα τὰ διαμαντικὰ τῆς μητέρας του, ὅπως τὰ εἶχε μέσα σὲ διάφορα κουτιά εἰς ἓνα συρτάρι τῆς κάσας του.

Καὶ ἄλλα ἀκόμη τῆς μητέρας τῆς Ἄννας ποῦ ὁ πατέρας τῆς τοῦ εἶχεν ὑποθηκεύσει γιὰ νὰ σηκώσῃ χρήματα, ὅταν ἀκόμη δὲν εἶχαν σχετισθῆ τόσο, ὅπως τελευταίως. Τί ἐντύπωσιν θά τῆς ἔκαναν ὅταν θά τῆς τ' ἀράδειαζεν ἐπάνω ἐκεῖ εἰς τὸ τραπέζι του, μετὰ τὰ κουτιά ἀνοικτὰ καὶ θά τῆς ἔλεγε, μέσα εἰς τὸ λαμποκόπημα τῶν πολυτίμων λίθων:

— Νά, Ἄννα, ἔλα αὐτὰ εἶναι δικὰ σου. Καὶ ἔπειτα θά τῆς ἔδειχνε τὰ πολύτιμα ἀπὸ στόφες χρυσοκέντητα φορέματα καὶ τὰ γουνάρικα τὰ θαυμάσια καὶ τὰ λαχούρια τῶν Ἰνδιῶν ἄσπρα καὶ πολύχρωμα καὶ τῆς νταντέλες καὶ τῆς μπιμπίλες καὶ ἔλους τοὺς θησαυροὺς τῆς μοναχοκόρης μάννας του, ποῦ εἶχαν προικίσει τρεῖς θεοὶ ἑκατομμυριοῦχοι ἀπὸ τὴν Ρωσσίαν.

Καὶ τόσο ἐνθουσιάσθηκε μετὰ τὰ σχέδια αὐτά, ὥστε ἐσηκώθηκεν, ἀναφετὸν καὶ ἤρχισε νὰ βγάξῃ ἀπὸ τὴν κάσσα ἔλους τοὺς θησαυροὺς του καὶ νὰ τοὺς ἀραδειάζῃ στὸ τραπέζι γιὰ νὰ αἰσθανθῆ προκαταβολικῶς τὴν χάρῃ ποῦ θά εἶχε, ὅταν θά τὰ προσέφεραν εἰς τὴν νέα, τὴν τόσο χαριτωμένη γυναικούλα του.

Τὰ δύο μεγάλα κουτιά ἐπρηγγήθησαν ἀπὸ τὰ μικρά, γιατί τοῦ ἔκαμαν καὶ τὴν μεγαλειτέραν ἐντύπωσιν. Ἦσαν βελουδένια, τὸ ἓνα κόκκινο καὶ τὸ ἄλλο πράσινο, σὰν πολυτίμες κασετίνες. Καὶ τὰ ἔνοιξε προσεκτικὰ, χωρὶς πειὰ νὰ ἐνθυμεῖται καλά, καλά τί εἶχε τὸ καθένα. Ὅταν τᾶνοιξε τὰ μάτια του ἄστραψεν ἀπὸ χαρά. Καὶ εἰς τὸ ἓνα, γιατί τοῦ φάνηκε γούρι καὶ προάγγελος τῶν γάμων του οἱ δύο κλώνοι

ἀνθῶν λεμονιάς ποῦ ὑπῆρχαν μέσα στὸ πρῶτο. Εἰς τὸ ἓνα εὐρίσκοντο δύο μεγάλα κλαδιά ἀπὸ διαμάντια, στολίδια γιὰ τὸ κεφάλι, μιὰ καρφίτσα μεγάλη καὶ ἓνα ζευγάρι σκουλαρίκια κρεμαστά.

Ἦλα δεμένα, δουλεμμένα τεχνικὰ καὶ λεπτά, ὅπως δουλεύουν τὰ κοσμήματα εἰς τὴν Ρωσσίαν.

Εἰς τὸ ἄλλο κουτί δύο βραχιόλια σὰν εἶδος διαμαντένια φείδια, ποῦ θά τυλίγονταν στὸ μπράτσο πέντ' ἕξ φορές κ' ἓνα περιδέριον τοῦ λαιμοῦ σὰν εἶδος φείδι κι' αὐτὸ ἀπὸ μεγάλα διαμάντια μετὰ τὰ μάτια τοῦ φειδιοῦ ἀπὸ δύο θαυμάσια ρουμπίνια, καθὼς καὶ τῶν βραχιολιῶν.

Καὶ ἀμέσως μετὰ τὴν φαντασία του εἶδε τὴν Ἄννα στολισμένη μετὰ ἓνα ἄσπρο μεταξωτὸ φόρεμα, μετὰ ἓνα ἀέρινο πέπλο ἀπὸ νταντέλες καὶ μετὰ τὰ θαυμάσια αὐτὰ κοσμήματα, νυφούλα δροσερή, μετὰ τὰ ὄραϊα τῆς μεγάλα μάτια ποῦ ἔλαμπαν περισσότερα καὶ ἀπὸ τὰ θαυμάσια αὐτὰ διαμάντια.

Μάλα

ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ἄλλ' ὅ,τι πρὸ παντὸς ἀποτελεῖ τὴν ἀξίαν τῶν «Διηγημάτων» εἶναι οἱ ἄνθρωποι οἱ παριστάμενοι καὶ δρώντες ἐντὸς αὐτῶν. Εἶναι ὁ Μήτρος, εἶναι ἡ Σμάλτω τῆς «Φλογέρας», ἡ ψυχολογικὴ ἀνάλυσις τῶν αἰσθημάτων τῆς ὁποίας, ἐνφ' ἀναδεικνύει τὴν λεπτότητα τοῦ συγγραφέως, ἐξασθενίζει κάπως τὴν ἐνέργειαν χωριατοπούλας ὡς αὐτὴ· εἶναι ὁ Γιάννης καὶ ἡ Μάρω ἡ Κυρὰ Ρήνη καὶ ἡ Κυρὰ Καλή, ἡρωες φοβεροὶ καὶ μαρτυρικοὶ μύθου θαυμασίου, ἀνυψούμενοι μέχρι συμβολικῶν παραστάσεων τῶν σημαντικωτάτων ἐνοιῶν· εἶναι ἡ Μαλάμω καὶ ὁ Ζάχος τοῦ «Σπαθόγιαννου», ραψωδίας μᾶλλον ἢ διηγήματος· εἶναι ἡ δραματικὴ καὶ συγκινητικωτάτη ἱστορία τοῦ «Ἀφωρισμένου», ἀριστουργήματος εὐρέσεως καὶ οἰκονομίας· εἶναι οἱ ἔξοχοι «Νέοι θεοί», ὑπὸ μορφήν συντόμου διηγήματος εὐρεία καὶ μετὰ ἐπικὸν μεγαλείου συνάντησις καὶ συγκρουσίς ὄχι δύο χαρακτήρων, τοῦ ἐνωμοτάρχου Παπαθεοδωρακοπούλου καὶ τοῦ γέροντος ἀμαρτωλοῦ Χειμάρρα, μετὰ τέχνην ζηλευτὴν ἐκτυλισσομένων, ἀλλὰ δύο ἐποχῶν, δύο κόσμων· εἶναι αἱ «Ἡμέραι τῆς Γρηῆς», τόσο πνευματώδες παραμῦθι καὶ τόσο θλιβερὸν διήγημα· εἶναι τὰ καριοφύλλια τοῦ Σπαθόγιαννου καὶ τοῦ Χειμάρρα, ὁ πύργος τοῦ βουνοῦ, οἱ κλέφτες μέσα εἰς τὸ Μεσολόγγι, ἡ καταδίωξις τοῦ Γιάννου καὶ τῆς Μάρως ἀπὸ τὴν Μάγισσαν, τὸ δωμάτιον τῆς κυρὰ Ρήνης, ἡ μεταμόρφωσις τῆς ἐν ἀντι-

Αἱ Σέρραι πρὸ τῆς καταστροφῆς.

θέσει πρὸς τὴν τοῦ Μήτρον, ἢ ἐν τέλει ἀποθέωσις τῶν δύο παιδίων, ἢ ἔξοκίστρα Σμαράγδω, ὁ Φλεβάρης καὶ ὁ Μάρτης, ἀναμιξὸν πρόσωπα καὶ πράγματα, ὅλα ἔμφυχα καὶ παραστατικά, σημαντικά, ἑλληνικά, πραγματικά, ποιητικά, τίποτε ἀνούσιον ἢ ἄχρουν, περιττὸν ἢ εὐτελές.

Καὶ ὁ ἄνθρωπος, ὅστις ἀνεκάλεσεν εἰς τὸ εἶναι τὸν μαγικὸν τοῦτον κόσμον, γριάντα χρόνων δὲν θά εἶναι ἀκόμη, τὸν ἱατρὸν ἐπαγγέλλεται διὰ νὰ ζήσῃ, ξένην γλῶσσαν καμμίαν δὲν γνωρίζει, φραγκικῶν φιλολογικῶν κάτοχος δὲν εἶναι, εἰς τὴν ἀρχὴν ἀκόμη εὐρίσκεται τοῦ ἔργου του,

τὰ «Διηγήματα» του μᾶς παρέχει ὡς τὰ πρῶτα δείγματα τοῦ πνεύματός του, σχεδὸν δὲν τὰ ἀναγνωρίζει πλέον, καὶ μετὰ περιφρόνησιν ἐξεφράσθη περὶ αὐτῶν εἰς τὸν πρόλογον τῶν «Διηγημάτων» του. Τὸ διατί, πρέπει νὰ τὸ ἐξετάσω.

Ἦ γλῶσσα.

Περισσότερον ἀπὸ κάθε λογικὸν ἐπιχείρημα ἐναντίον τῆς πεζότητος καὶ τῆς ἀδυναμίας τῆς καθαρειούσης, ὡς ὄργανου καθαρῶς ποιητικοῦ, δηλονότι ἀβιάστως καὶ ἐξόχως παραστατικοῦ, καὶ ὑπὲρ τῆς ἀνάγκης εἰς τὴν ὁποίαν, ἀργὰ ἢ

γρήγορα, εύρίσκεται ὁ ποιητὴς ν' ἀναγνωρίσῃ ὡς μόνον αὐτοῦ γλώσσα τὴν δημοτικὴν, ὅταν θέλῃ ν' ἀπαλλάξῃ τὰ ἔργα του ἀπὸ κάθε δεσμὸν δημοσιογραφικῆς λογοτεχνίας ἢ σοφίας πεζογραφικῆς ὅποιασδήποτε, καὶ ἀγνῶς καὶ σταθερῶς ὡραία νὰ τὰ διαπλάσῃ, περισσότερον ἀπὸ κάθε λογικὸν ἐπιχείρημα λαλοῦν τὰ παραδείγματα δύο συγγραφέων τῆς ἐποχῆς μας, ἀπὸ τοὺς μᾶλλον πλουσίως προικισμένους: τὸ παράδειγμα τοῦ ποιητοῦ Προβελεγγίου καὶ τὸ ἄλλο τοῦ Καρκαβίτσα. Ὁ πρῶτος, συλλαμβάνων ἔργα γενναίας ἐπιβολῆς, ἐπλάτυνε τὸν κίκλον τῆς ἐμπνεύσεως καὶ μέσα εἰς αὐτὸν εἰσήγαγεν ἀρχαίους κόσμους, ἀδράς περιγραφάς, ἐννοίας φιλοσοφικά; ἀλλὰ ταχέως παρετήρησεν ὁ εὐαίσθητος ποιητὴς, μόνος αὐτὸς μεταξὺ τῶν στιχοπλόκων, οἷτινες ἐπεφάνησαν μαζί μ' αὐτόν, ὅτι καὶ τῶν ἀρχαίων κόσμων τὸ κάλλος καὶ τῶν ἀδρῶν περιγραφῶν ἢ δύναμις καὶ τῶν φιλοσοφικῶν ἐννοιῶν τὸ ὕψος δὲν ἀποτελοῦν τὴν ποίησιν, ἐνόσω ταῦτα δὲν ἀποτυπῶνται ζωντανὰ καὶ μὲ μορφὴν ἐκφραστικὴν ἐναρμονίως συμπληροῦσαν καὶ ἀναδεικνύουσιν τὴν οὐσίαν τῶν· καὶ ἡ μορφὴ αὐτὴ δὲν πλάττεται καὶ ἡ ἀρμονία δὲν ἐπιτυγχάνεται, καὶ ἡ ποίησις δὲν γεννᾶται, παρὰ μόνον μὲ τῆς γλώσσης τῆς, ὑπὸ τὴν εὐρυτάτην ἐννοίαν, δημοτικῆς τὴν βοήθειαν· παρὰ μόνον μὲ τὴν ἐντελῆ καὶ κατ' ἀκολουθίαν προσχώρησιν τοῦ ποιητοῦ εἰς τὴν φύσιν καὶ εἰς τὴν ἀλήθειαν. Καὶ ἀπὸ τότε ὁ κ. Προβελεγγίος σχεδὸν μὲ καταφρόνησιν εἶδε τὰς ὀστεώδεις στροφάς τοῦ «Μήλου τῆς Ἐριδος» καὶ τοὺς μονοτόνους δεκαπεντασυλλάβους τοῦ «Ἀδὰμ καὶ τῆς Εὐας» ὡς γεννήματα τυφλοῦ παρελθόντος τὰ ἐλησμόνησε καὶ τ' ἄφησε νὰ τὰ θαυμάζουν ἐκεῖνοι τῶν ὁποίων ἢ νωθρὰ διανοία κρατεῖται δυνατὰ ἀκόμη ἀπὸ τὴν ἀρπάγην τοῦ παρελθόντος αὐτοῦ· καὶ συνεφιλίωσε τὴν ποίησίν του μὲ τὴν γλώσσαν τῆς ποιήσεως. Πῶς ἔγινεν ἡ συμφιλίωσις αὐτὴ καὶ τίνας φάσεις ἔκτοτε ὑφίσταται καὶ πῶς τὴν ἐννοεῖ ὁ ποιητὴς, καὶ πόσον αὐτὴ συνετέλεσεν εἰς τὴν ἐξέλιξιν αὐτοῦ, δὲν θὰ δοκιμάσω νὰ τὸ εἶπω τώρα, ἀλλ' εἰς ξεχωριστὸν ἄλλοτε ἄρθρον περὶ τῶν ποιημάτων του. Τώρα δὲν θὰ ἐξηγήσω παρὰ μόνον, συντομώτατα καὶ ἀτελῶς φοβούμεναι τὴν ἀπολύτρωσιν διηγηματογράφου, ὡς ὁ Καρκαβίτσα, ἀπὸ τὴν ἀρπάγην τοῦ τυφλοῦ παρελθόντος.

(Ἀπὸ τὰ Κριτικὰ τοῦ κ. Κ. Παλαμᾶ)

ΤΗΝ ΑΥΓΗ ΜΕ ΤΗ ΔΡΟΣΟΥΛΑ

Καὶ τὰ λουλούδια τὰ φτωχὰ
Σὰν νοιῶθεις τὴ λαλιὰ τους
Μιλοῦν κι' αὐτιά.

Ἦτανε δειλινό· τὴν ὥρα ποῦ ὁ ἥλιος στὸ βασιλεμμά του χρυσίζει κάθε βουνὸ καὶ ἄκρη καὶ σβύνεται πίσω ἀπ' τὴ θάλασσα γιὰ νὰ πάῃ νὰ δώσῃ ζοῆ σ' ἄλλαις χώραις. Ἡ φύση ὅλη ἐπεφτε στὸν ὕπνο... κι' ἡ θάλασσα ποῦ γλυκὰ ἀκούστανε τὸ βράχο νὰ φιλῆ λές κι' ἄφινε πίσω τῆς ἓνα γλυκὸ καὶ ἥσυχο νανοῦρισμα. Ἀπὸ μακριὰ κάποιες καμπάναις ρημοκκλποιοῦ σιγὰ σιγὰ σημαίνανε γιὰ τὸν ἔσπερινό. Σ' αὐτὴν τὴν ὥρα ποῦ ὅλα γλυκὰ ἥσυχάζουνε κι' ἡ φύση ἔχει τὴν μαγικό, ὁ νοῦς πλανιέται ἄθελα σὲ μιὰν ἀτέλειωτη ἐκστασι, σὲ μιὰ ρέμβη θεία.

Βυθισμένη σὲ ἀόριστη μελαγχολία γιὰ κάτι ἀγνωστό. ζητοῦσα μακριὰ ἀπ' τοῦ κόσμου τὴ βοή παρηγοριὰ νὰ βρῶ στὴ τόση βαρυθυμιά μου. Πῆρα λοιπὸν σιγὰ τὸ δρόμο κι' μπῆκα στὸν κῆπο ποῦ στολίζει τὸ σπιτάκι μου. Ἐκεῖ λογίων λογίων λουλούδια, ὅλα πλούσια καὶ καλοντυμένα γιὰ τὴ Μάνα τους ἢ ἀνοιξὴ δὲν ἔλειψε νὰ τὰ ὠμορφοστολίσῃ. Ἄχ! τί περίσσια εὐμορφιά καὶ χάρι ποῦ σκορπούσανε! Ἡ μυρωδιά τους μ' ἐμέθυσε. Περνοῦσα τοῦ κήπου τὰ μονοπάτια κι' ἔδλεπα ἀνεμώναις, ῥόδα, κρῖνα, γιασεμιά καὶ μαργαρίταις κατάλευκαις ποῦ σύμβολο λές κι' εἶναι τῆς ἀθωότητος, ὅλα νὰ δείχνουν τὰ κάλλη τους τ' ἀγνὰ καὶ ζηλευμένα. Καὶ παρεκεῖ στὸν τοῖχο τοῦ κησαριοῦ βλέπω τὸν κισσὸ μὲ τὴν ἀγράμπελη σφιχταγκαλιασμένους νὰ φιλιούνται σὰν ν' ἄθελαν νὰ δείξουνε κι' αὐτὰ τὸ θεῖο τῆς ἀγάπης μεγαλεῖο! Κι' ἀκουσα ἓνα γέρω πλάτανο ποῦ ἔσκιαζε ὅλη αὐτὴ τὴ ζωγραφιά μὲ μιὰ δαφνιά παρέκει νὰ μαλλώνῃ τᾶχα ποιὸς ν' ἄχῃ ἀπ' τοὺς δύο τὰ πρωτεῖα. Μ' αὐτὴ τοῦ ἀπαντᾶ «**Ληδμὸνδες πῶς μόνο τὸ δικό μου τὸ κλαδί ἔχει μεγαλεῖο, γιὰ τὴ δόξα στεφανώνει**». Δένδρα καὶ λουλούδια ἐκεῖ μέσα γιορτάζανε κι' ἀκουες ἓνα θεῖο ψιθυρισμὸ τριγύρω καὶ μιὰ γλυκεῖα μουσικὴ ποῦ μόνον τὴ φύλλα τῶν δένδρων σκορπούσανε στὴ σιγαλιά. Ἄκρα ἥσυχία ἐβασίλευε.....

Κάθησα χάμω στῆς χλόης τὸ καταγράφω ταπέτο καὶ βλέποντας τὴν τόση τῶν

ΒΟΥΛΙΑΓΜΕΝΗ

Μικρὰ ἐγκόλπωσις τῆς ἀττικῆς ἀκτῆς, χαρίεσσα ἐκ χλωρᾶς πρασινιάς, ἦν τῇ παρέχει πυκνὴ σύστασις τοῦ ραχιτικοῦ κωνοφόρου τοῦ «ἐθνικοῦ» πεύκου. Τοῦναντίον εἶναι ἡ παραλία ἄνυδρος, μηδὲ φρέατος ὑφισταμένου εἰς ἀκτῖνα χιλιόμετρων πολλῶν.

Πολὺ πρὶν ἢ κυρία Σηλήμαν διακρίνη τὸν κολλίσκον, ἡ **Βουλιαγμένη** εἴλκεν ἐπισκέπτας, διὰ τὴν μικρὰν λίμνην· εἰς τὴν ὁποίαν ἀπεδιδοντο ἰδιαιτεροὶ δυνάμεις ἰαματικά· αὕτη προσέδωκε τὸ ὄνομα εἰς τὸν τόπον. Ἡ ἀπορροῆς πλευρὰ τοῦ βουνοῦ καὶ τὸ ἄλλως ἐκτετατημένον τοῦ τοπίου μαρτυροῦν περὶ καθιζήσεως. Δὲν νομίζω ὅτι τὸ νερόν, ὅπερ καταλαμβάνει τὸ βαθύτατον μέρος τοῦ βυθοῦ, ἀνέβλυσε κατὰ τὴν γεωλογικὴν ταύτην ἀνατροπὴν. Ὑποθέτω μᾶλλον ὅτι προέρχεται αὐτὸ διὰ διηθήσεως ἐκ τῆς ὑπὸ στενοῦ τοίχου γῆς κερωρισμένης θαλάσσης. Δὲν περιέχει κανὲν στοιχεῖον μὴ περιεχόμενον εἰς τὸ θαλάσιον ὕδωρ, οὐδὲ ὁσμὴν ὑδροθείου, πανταχοῦ ἄλλως τε ἀναδιδομένην, ὅπου ἐν λιμνάζοντι ὕδατι λαμβάνει χώραν ἀποσύνθεσις· εἶαι δὲ ἀραιότερον τοῦ θαλασίου τοῦ ὕδωρ τῆς Βουλιαγμένης διὰ τὴν πρόσμειξιν ὑπερίου ὕδατος· καὶ εἶναι θερμότερον ἐκείνου ἀπὸ τοῦ ἡλίου, ἐπειδὴ περιορισμένον αὐτὸ, ἐνῶ ἀδιαθέρηστος ἢ ἀπέραντος θάλασσα.

Ἐλοῦντο τυχαίως ἐκεῖ ἄνδρες τινές· εἰς δ' αὐτῶν ἔφερεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς παχέως ἐπιτεθειμένον στρώμα ἰλύος· ἀναμφίβολα ἐξεδέχτο αὐτὸς οὕτω τὴν ἀναγέννησιν τῆς ἀπὸ πολλοῦ ἀποπεπωκυίας κόμης ἢ τὴν ἴσιν παλαιᾶς κεφαλαλγίας. Ἡ φήμη τῆς Βουλιαγμένης περιλαμβάνει πολλὰ τοιοῦτα ἰαματικά θαύματα. Τί ἄλλο πράγματι, ἢ πίστις παρ' ἀρροδιώτερον καὶ φυσικώτερον τὸν βίον καὶ τὴν ἐπαγωγὴν τέως ἀσυνήθων ἐρεθισμάτων καὶ στοιχείων ἀποτελοῦν τὴν δύναμιν τῶν ὑγειαμάτων;

Τὴν Βουλιαγμένην ταύτην ἐκμεταλλεύεται ἡ ἰδιοκτητὴς Μονὴ Πετρακίη «**εὐεργετικά**» πράγματι· τὰ ἐνοίκια τῶν κοιτωνίσκων καὶ τὸ εἰσιτήριον τῶν λουτρῶν εἶναι ταπεινώτατα· αὐτὸς ὁ ξενοδόχος παρέχει τὰς τραπέζας καὶ τὰ θρανία δωρεάν, μόνον φορολογῶν τὸ ἐλάττωμα διὰ παροχῆς ἀκριβοῦ, κακοῦ ρητινίου. Ἄλλ' ἢ εὐεργετικότης τῆς Μονῆς δι' ἀμάθειαν γίνεται ἀλεθρία. Τὰ μὲν δωμάτια ἔχουν ὅλα τὰ στοιχεῖα τρώγλης, τὸ δὲ ἔδαφος αὐτῶν καὶ μάλιστα τοῦ προδόμου εἶναι ὅλως ἄστρωτον καὶ πᾶσαν δέχεται καὶ καλλιερθεῖ ρύπανσιν· τὰ δὲ ἀποχωρητήρια, κοινὰ διὰ πᾶσαν τὴν ἀποικίαν τῶν

λουλουδιῶν χάρι κι' εὐμορφιά, μέσ' ἀπ' τὴν καρδιά μου ἄθελα ὕμνο τοὺς ἔψαλλα. Κι' εἶπα μὲ χαρὰ: Ὡ σεῖς ἀθῶα παρθενικά ἀνθάκια, ὦ σεῖς μικροὶ κόσμοι, πόσο σὰς ζηλεύω, πόσο ζηλεύω τὴν ἥσυχν ζωῆ σας, τὴν εὐτυχία σας! Ζῆτε ἀμέριμνα, σφιχταγκαλιασμένα κρυμμένα ἀπὸ κάθε ζηλιόρικο μάτι κι' ἡ ψυχὴ σας δὲν νοιῶθουν λύπη. Κ' ἔκοψα ὕστερα ἓνα τριαντάφυλλο, τὸ μύρισα γλυκὰ σὰν ν' ἄθελα νὰ ῥουφήξω τὴ θεία του μυρωδιά. Τί ὠμορφοποῦ ἦταν!.. Ἐάφνου ἐνῶ τὰ χέρια μου τὸ χαιδεύαν βλέπω ἓνα δυὸ ἀπ' τὰ ῥοδάτα πετάλά του νὰ πέφτουνε καὶ μαζί κι' ἐκείνο νὰ χλωμιάζῃ. Τὸ κεφαλάκι του ἔγυρε περίλυπο γιὰτὶ πονοῦσε φαίνεται τὸ φτωχὸ γιὰ τὴ ζωὴ του! Λίγο ἀκόμη... κι' ἐπεφτε νεκρὸ! Ἀπ' τὴν ἐτοιμοθάνατη ψυχὴ του μοῦ φάνηκε ὅσ' ἔμεσα σ' ἓνα στεναγμὸ νὰ λεγε: «**Ἄ ἐσὺ ποῦ ζήλευες τὴν εὐτυχία μας, νὰ τὴν πόσο ἐφήμερη εἶναι!** Ἄπιστονες πῶς σὰν κάποιον ἔρημο σταυρὸ ἢ νυμφικὸ κεφάλι θὰ στολίσετε καὶ αὐτὰ τ' ἀνθογάγια σας ἀκόμη ἐμᾶς θ' ἄρθουν τ' ἀπονά σας χέρια νὰ θερίσουνε; Αὐτὰ εἶπε καὶ πρὶν τελειώσῃ, ξεψύχησε... σὰν ῥόδο. **Τὴν αὐγὴ μὲ τὴ δροσοῦλα ἐξεφύτρωσ'** ἓνα ῥόδο **τὴν αὐγὴ μὲ τὴ δροσοῦλα ἐμαράθηκε τὸ ῥόδο.** (Βαλαωρίτης). Ἐνα δάκρυ ἐκύλισε ἀπ' τὰ μάτια μου... Ἐάφνου ἀκούω φτερουγίσμα διαβατάρικου πουλιοῦ· ποῖο τᾶχα ν' ἄναι ποῦ πετᾷ σ' αὐτὴν τὴν ὥρα; Ἄ! ὄχι εἶν' ἢ νυχτερίδα ποῦ τοῦ βραδυῦ ἢ σκοτεινιά ὀλοένα τὴν ἐλκύει. Κι' ὁ γκιώνης τὸ κακόπουλο κρυμμένος σὲ κάποιον κυπαρίσσι μὲ τ' ἄχαρό του μοιρολόγι ἓνα παράπονο ἄφθινε σ' ὅλη αὐτὴ τὴ κοιμισμένη φύση. Ποῦ καὶ ποῦ ἔν' ἀστὲρι προεμουλιαστὰ στὸν οὐρανὸ προβαίνει καὶ τὸ φεγγάρι ντροπαλὰ ἀπ' τὸ βουνὸ δρόμο ξανοίγει. Τότε κατάλαβα πῶς ἡ νύχτα σίμωσε. Σηκώθηκα νὰ φύγω μὲ τὴν καρδιά μου πικραμένη κι' ἐπῆρα μάθημα τρανὸ ἀπ' τ' ἀγαθὰ καὶ ταπεινὰ ἀνθάκια πῶς ἡ ζωὴ εἶναι πρόσκαιρη καὶ μοιάζει σ' αὐτὰ τὰ λουλουδάκια ποῦ μιὰν αὐγὴ ἀνθίζουσε, τὴν ἄλλην ξεψύχουσε.

Εὐτέρπη Ἀλεβιζάτου

λουόντων και λουομένων, διαδηλοῦν τὴν ὑπαρξίν αὐτῶν καὶ τῶν κτητόρων εἰς μακρὰς ἀποστάσεις, ἐνῶ μέτρα τινὰ κατωτέρω προσοργᾷ ὁ πόντος, ὁ δὲ ἀπαιστος ἄνεμος ὑπόσχηται ἀφρονίαν νεροῦ διὰ μᾶς ἀνεμαντλίας.

Πέριξ καλλίστου μετοχίου τῆς κτήτορος Μοῆς Πετράκη προκύπτουν ἐκ τοῦ δάσους ἀτάκτως ἐσπαρμένα ποικίλοι κατασκηνώσεις, ἐξ ὧν προβάλλουν γνωσταὶ ἀθηναϊκαὶ οἰκογένειαί καὶ τινες ζωγράφοι, ἀπὸ μηνῶν ἐκεῖ ἐνδιατώμενοι· ὀλίγοι εἶναι αἱ τυπικαὶ σκηναί· πολλὰ τὰ πρόχειρα ἀντίσκηνα· πλείοται δὲ αἱ ἐκ φυλλώματος καλύβαι· αἱ τελευταῖαι αὐταὶ φαίνονται προσφορώτερα ν' ἀποτρέψουν τὸν ἥλιον, κατὰ τοῦ ὁποῖου ὀλίγον προστατεύουν τὰ σπανὰ πεῦκα, ἐπὶ τῶν ὁποίων στηρίζονται. Ὁποσδήποτε πτωχαί, ἐμβροκαὶ αἱ κατασκηνώσεις αὐταὶ καλοῦν τὴν εὐφημίαν καὶ τὴν εὐχὴν, ἵνα πολυπλασιασθοῦν ἀνὰ πάσας τὰς ἑλληνικὰς χώρας· ἐξ αὐτῶν ἴσως προέβη ὀρθωτέρα ἀντίληψις περὶ τῆς ἀνηκούσης κατοικίας κατὰ τὰ ἀμίμητα ἑλληνικὰ κλίματα, καθ' ἃ δὴ πᾶσα γνῶσις καὶ ἡ ἀπὸ τοῦ Μεγάλου Πολέμου πείρα ἐνδεικτικὰ ὑποβάλλουν.

Εἶναι δὲ διὰ τὴν κατασκήνωσιν κατὰ τοῦτο πρόσφορος ἡ Βουλιαγμένη ὅτι, ἐλευθέρῃ ἀπὸ ἐλῶν, ξηρᾷ, ἕως ἰσμάδος καὶ ἄξενος ἀποβαίνει οὐτωφθιδιὰ τὸν Ἄνωφελῆ. Ἀλλὰ στερεῖται ἄλλως αὕτη πάσης εὐμαρείας, εἴτ' ἐκ φύσεως, εἴτ' ἐκ προνοίας. Τὸ ὕδωρ μεταφέρεται διὰ βυτίων ἐξ ἀποστάσεως πολλῶν χιλιομέτρων· ἐλλείπει δὲ πάσης ὑγιεινολογικῆς ἐγκαταστάσεως πᾶν ἴχνος.

Ἡ μόδα τῶν παρὰ δάσος κατασκηνώσεων, κατὰ τὸ θέρος ἦλθεν ἐξ Ἀμερικῆς· τὸ Campin ἀσκεῖται ἐκεῖ εἰς εὐρείαν κλίμακα· πολλοὶ δὲ ἠθοποιοὶ τῶν παρισινῶν θεάτρων ἐγκαθίστανται ἐν σκηναῖς ἐπὶ τὰς παύσεις ἀπὸ ἐτῶν τινῶν εἰς τὰ Πυρηναῖα, πολλοὶ δὲ ζωγράφοι εἰς τὴν γαλλικὰς ἀκτὰς τοῦ Ὠκεανοῦ. Ἀλλ' αἱ κατασκηνώσεις ὅμως ἐκεῖναι, εἴτε περιβάλλονται ὑπὸ ἀμυθῆτου πλούτου ἢ περιζεῖον λεπτοτάτην κομψότητα, εἴτε εἶναι βοημικῶς πενηχραί, ἔχουν ἕτα θεμελιώδη χαρακτῆρα: **εὐκόλου ἀποκομιδῆς καὶ ἀποχετεύσεως.** Παρὰ ταύτας χάνει κατὰ γεωμετρικὴν τάξιν, πρὸς τὸ ἔδαφος καὶ τὸν ἥλιον κεκλιμένη εἰρεῖα αὐλαξ· παρὰ δὲ τὴν θύραν τῆς σκηνῆς ἴστανται πύα καὶ σάρωθρα καὶ σάκκος ἀσβέστου νωπὰ δὲ εἶναι τὰ ἴχνη προσφάτως διοχετευθέντος ὕδατος ἀπὸ ρυάκος ἢ ποταμίου οὐτινος ἢ γειτονία ἀπαραίτητον προσὸν τοῦ τοπίου. Ταῦτα πάντα οὐδαμῶς ἀπροσπύριστα διὰ τὴν Βουλιαγμένην οὐδὲ τὸ ὕδωρ, δι' ἀντήσεως ὑπὸ ἀνεμοκινήτου

ἢ ἀνεμοκινήτου μηχανῆς. Ἡ εὐαγῆς ἰδιοκτητὴς ἐχρεώσεται νὰ προσφέρῃ τὴν τελευταίαν ταύτης εὐμαρείαν καὶ τὴν ὀδηγίαν ὑγιεινολογικοῦ μηχανικοῦ, διακρίνουσα οὕτω, κας' ἃ ἐμπρέπει, τὸ Ἑγουμενοσυμβούλιον ἀπὸ τῶν κοινῶν τυχαίων ἀδελφάτων ἅτινα σπαταλοῦν ἐφ' ἃ μὴ δεῖ.

Εἰς τὸ βάθος τοῦ κολπίσκου, εἰς μέρος ἐξυψωμένον καὶ πλουσιώτερα σύνδεγδρον τῆς ἀκτῆς ἐγείρονται τὰ οἰκήματα, ἅτινα ἐθεμελίωσεν ὑπὲρ τῶν ἀσθενικῶν παιδίων τοῦ ἀθηναϊκοῦ λαοῦ ἡ σοφὴ φιλάνθρωπία τῆς κυρίας Σηλήμαν. Συγκίνησις μυχιωτάτη καὶ εὐφροσυνωτάτη καταλαμβάνει τὸν ἐπισκέπτην τῆς Θερινῆς Παιδικῆς Ἀποικίας· ἀνατολὴν ὑγείας καὶ χαρᾶς σημειοῦν τὰ μικρά, ὑπὸ στερήσεως καὶ πόνου ἤδη ἠδρακωμένα, πρόσωπα· καὶ ἡ εὐλογία πρὸς τὴν ἰδρυτὴν ἀναβαίνει εἰς τὰ χεῖλη τοῦ θεομένου πῶς ἡ ἀγάπη, ἡ εὐθυμία καὶ ἡ εὐμαρεία, ὡς διὰ βαπτίσματος χάριτος προσδίδουν ὁμοιόμορφον ἀγαθότητα εἰς τὰ ἐκ ποικίλων κοινωνικῶν στρωμάτων προερχόμενα νεαρὰ πλάσματα· οὐδὲν τῶν παιδίων μελαγχολεῖ, οὐδὲν δυστροπεῖ, οὐδὲν ἐλλείπει εἰς τάξιν καὶ καθαρότητα. Ὡ, ἂν ὑπῆρχον χίλιοι Βουλιαγμέναι, δὲν θὰ προήρχετο τὸ χιλιοστὸν τοῦ κακουργήματος ἐν Ἑλλάδι. Ἡ διεύθυνσις τοῦ βίου τῶν μικρῶν διοργανωθεῖσα ὑπὸ τῆς Κυρίας Σηλήμαν, καθ' ἃ ἐν Sylt εἶδεν αὕτη καὶ ἐμελέτησεν, ἐμψύχως δὲ νῦν χειριζομένη ὑπὸ τῆς κυρίας Παπαδοπούλου δύναται νὰ ὀνομασθῇ τελεία· μόνον ἠδύνατο καὶ ὄφειλε νὰ διακριθῇ μεταξὺ τῶν παιδίων πᾶσα περίπτωση εἰδικῆς ὑγιεινῆς καταστάσεως καὶ ἐπαχθῆ παρὰ τὴν ἀνήκουσαν δίαιταν ἣτις φαίνεται τηρουμένη καὶ προσφορώτερα ἢ φυσιοθεραπευτικῆ ἀγωγῆ.

Ι. Τζέττικας.

ΝΟΙΚΟΚΥΡΕΙΟ ΚΑΙ ΚΟΥΖΙΝΑ

Κυδῶνια φούρνου. Πλύνετε καὶ σκουπίστε ὠραία καὶ στρογγυλὰ κυδῶνια. Μὲ μυτερὸ μαχαίρι ἀφαιρεῖτε τὴν καρδιά καὶ ὅλο τὸ σκληρὸ μέρος, ἀφίνοντες εἰς τὸ βάθος ἕνα παχὺ στρώμα, διὰ νὰ μὴν τρέξῃ τὸ γέμισμα, τὸ ὁποῖον γίνεται ἀπὸ μιὰ κουταλίτσα φρέσκο βούτυρο, 2 κουταλιᾶς ζάχαρι, ἀροχτη κανέλλα κοπανισμένη καὶ μισὴ κουταλίτσα κονιάκ ἢ κρᾶσι ἀρετσίνωτο ἢ ἀρωματικὸ λικέρ. Τὰ ἀραδεύετε εἰς λαμαρίνα, τὰ γεμίζετε, τὰ σκεπάζετε μὲ τὸ ἐπάνω κομμάτι τοῦ ἀφαιρέσατε καὶ τὰ στέλλετε στὸν φούρνο.

Μῆλα κομπόστα. Τὰ διαλέγετε στρογγυλά, διότι εἶναι ὑπόξυνα καὶ ἀμιλλώδη. Τὰ καθαρίζετε καὶ τὰ κόπτετε εἰς δύο. Ἀφαιρεῖτε τὰ κοκκῆσια καὶ τὰ σκληρὰ μέρη. Εἰς 3 ὀν. μῆλα 1 1/2 ὀν. ζάχαρι καὶ 3 ποτήρια νερό. Τὰ ἀφήνετε νὰ σιγοβράσουν, ἕως ὅτου κοκκινίσουν καὶ λώσουν, προσθέτοντες κανελλογαρόφαλα καὶ ὀλίγο λικέρ ἢ κονιάκ. Τὰ ἀνακατώνετε ἕως νὰ ρομφηθῇ ὅλο τὸ νερό καὶ τοποθετεῖτε εἰς βάζο.

MODES CHAPEAUX

ΠΗΝΕΛΟΠΗΣ Ι. ΜΑΝΤΟΥΚΑ

Παρελήφθησαν ἐκ Παρισίων τὰ νέα chic Μοντέλα.

ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ 38.

Τὰ **ΟΦΘΑΛΜΙΚΑ** νοσήματα

Θεραπεύονται ἐν τῇ τελείᾳ κλινικῇ τοῦ εἰδικοῦ ὀφθαλμολόγου

ΣΠΗΛΙΟΥ Ι. ΧΑΡΑΜΗ

Τ. ὑψηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου κλπ.

ἐν τῇ Ὀφθαλμολογικῇ Σχολῇ τῶν Παρισίων σπουδάσαντος κλπ.

Ἀθῆναι. 20 ὁδὸς Πειραιῶς. Τηλέφωνόν 654,

ΕΙΣ ΤΟ ΜΕΓΑ

ΚΑΠΝΕΜΠΟΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΤΩΝ ΑΔΕΛΦ. ΜΕΣΗ

ΣΙΓΑΡΕΤΑ ΚΥΡΙΩΝ

ΣΙΓΑΡΕΤΑ ΑΡΩΜΑΤΙΚΑ

ΣΙΓΑΡΕΤΑ ΠΑΝΤΟΣ ΕΙΔΟΥΣ ΠΟΙΟΤΗΤΟΣ ΕΚΛΕΚΤΗΣ

ΓΩΝΙΑ ΣΤΑΔΙΟΥ — ΠΕΣΜΑΤΖΟΓΛΟΥ

ΖΥΘΕΣΤΙΑΤΟΡΙΟΝ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΝ

ΚΑΘ' ΕΚΑΣΤΗΝ

Ἡ νέα ὀρχήστρα ὑπὸ τὴν καλλιτεχνικὴν διεύθυνσιν τοῦ κ.

ΝΤΕΛΑΜΠΟΥΟΝΟ

καὶ μετὰ τὸ γλυκύτετον πρῶτον βιολὶ τοῦ κ.

ΠΑΣΑΝΕΝΤΕ

Τρίτην καὶ Παρασκευὴν συναυλία.

ΛΑΧΕΙΟΝ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΣΤΟΛΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΕΤΟΣ 1916

ΔΡΑΧ. 1.000.000 ΚΕΡΔΗ

Καθ' ἑκάστην κλήρωσιν ἐκδίδονται 100,000 γραμμάτια ἀξίας δραχμῶν 400.000, παρέχοντα κέρδη εἰς 2,000 γραμμάτια ἀξίας δραχμῶν 200.000. Διὰ τὴν κλήρωσιν τῆς 28 Φεβρουαρίου 1916 ἐξεδόθησαν ὑπ' ἀξίοντα ἀριθμὸν 1—25.000 ἀκέραια γραμμάτια παρέχοντα συμμετοχὴν εἰς ἀκέραιον τὸ κέρδος καὶ τιμώμενα τέσσαρας δραχμὰς καὶ ὑπ' ἀξίοντα ἀριθμὸν 25.001—100.000 τέταρτα γραμματίων τιμώμενα μιᾶς δραχμῆς καὶ παρέχοντα συμμετοχὴν εἰς τὸ τέταρτον τοῦ κέρδους.

Κέρδη ἑκάστης κληρώσεως

1	Μίγα κέρδος	εἰς	Δραχμ.	80.000	Δραχ.	80.000
1	Κέρδος	εἰς	»	20.000	»	20.000
2	Κέρδη	εἰς	»	2.500	»	5.000
6	Κέρδη	εἰς	»	1.000	»	6.000
15	Κέρδη	εἰς	»	400	»	6.000
1950	Κέρδη	εἰς	»	40	»	78.000

Ἡ πρώτη κλήρωσις γινέσεται τῆ 28 Φεβρουαρίου (12 Μαρτίου) 1916, ἡ δευτέρα τῆ 25 Ἀπριλίου (8 Μαΐου) 1916 ἡ τρίτη τῆ 27 Ἰουνίου (10 Ἰουλίου) 1916, ἡ τέταρτη τῆ 31 Ὀκτωβρίου (13 Νοεμβρίου) 1916, καὶ ἡ πέμπτη τῆ 31 Δεκεμβρίου 1916 (13 Ἰανουαρίου 1917).

Διὰ πᾶσαν πληροφορίαν ἢ ζήτησιν γραμματίων ἀπευθυντέον εἰς τὸ Γραφεῖον τοῦ Λαχείου τοῦ Ἐθνικοῦ Στόλου καὶ τῶν ἀρχαιοτήτων, ὑπουργεῖον Οἰκονομικῶν, εἰς Ἀθήνας.

Ὁ Διευθύνων Τμηματάρχης: Γ. Ν. ΚΟΦΙΝΑΣ